

Ivo Sasek

Domnul transformărilor

Elaion-Verlag
CH-9428 Walzenhausen

Elaion

CH-9428 Walzenhausen

De obținut la
Gemeinde-Lehrdienst
Comandă Nr. 19 RUM
Titlul ediției originale în limba germană:
„Herr der Wandlungen”, 1. Auflage 2002

Prima ediție în limba română 2003
Tradus de Peter Siegel
Revăzut de frați și surori româno-germani
Fotografia familiei:
Atelierul fotografic Christine Kocher
CH-9428 Walzenhausen
Grafică copertă: Elisabeth Goebel
Alcătuirea copertii, culegere,
tipar și prelucrare
Gemeinde-Lehrdienst
CH-9428 Walzenhausen, Elveția

Conținut

Observațiile traducătorului	4
Condamnat la moarte.....	6
Isus, destinul nostru	11
Dumnezeu, da, însă pentru ce Isus?.....	14
Descoperirea slavei lui Dumnezeu	20
Aleșii lui Dumnezeu	26
Transformat viguros	32
Dimensiuni de slujire și de viață transformate de la A până la Z	68
Cuvânt de încheiere	117
Anexă.....	121

Observatiile traducătorului

Citatele biblice au fost extrase din traducerea română a Bibliei, ediția revizuită a traducerii D.Cornilescu, editată de Gute Botschaft Verlag (GBV), Dillenburg, Germania, 3rd edition 1991. Uneori apar deosebiri față de textele cunoscute de voi datorită faptului că autorul a retradus în germană din surse în limba greacă. Fiindcă semnificația cuvintelor din limba greacă este mult mai complexă decât cea a cuvintelor germane, pot exista mai multe posibilități de traducere ale unui cuvânt. Toate sunt corespunzătoare, dar una sau alta poate reda cu o mai mare profunzime semnificația cuvântului. Versetele respective au fost traduse direct din germană și sunt notate cu (tradus din germană, nota trad.).

Activitatea de traducere în limba română a scrierilor și casetelor noastre se află chiar la începuturile ei. Cu ajutorul Domnului, acestei traduceri i se vor alătura și alte cărți, broșuri și mesaje pe casete. Să nu ezitați să vă informați la „Gemeinde-Lehrdienst”, prin scrisoare sau fax, ce publicații sunt disponibile în limba română.

Dorim să vă atenționăm că această carte este o traducere din limba germană și noi nu putem considera cu toată siguranța, cu toate verificările îngrijite ale calității, că textul german a putut fi redat în orice caz cu o exactitate desăvârșită. S-ar putea să apară deosebiri de semnificație sau devieri ale centrelor de greutate comparativ cu textul original german. Dacă anumite pasaje vi se par teologic sau lingvistic nelogice sau inexacte, vă rog să întrebați la „Gemeinde-Lehrdienst” (prin scrisoare sau fax) pentru a constata dacă ați înțeles corespunzător semnificația reală ale celor spuse.

Condamnat la moarte

A fost ca într-un film. Numai că în acesta eu nu am jucat rolul eroului. Mă aflam întins pe podeaua cămăruței mele din Zürich. Aflându-mă în convulsii interne și externe mă trudeam centimetru cu centimetru, learcă de sudoare, spre canapeaua aflată vizavi de mine. Acolo, pe partea de șezut de nuanță cenușie, se afla ea, cea pe care am urât-o, am disprețuit-o și batjocorit-o atâta timp. Și totuși n-am putut s-o uit. Părea că nu există nici o cale care să o ocolească. Numai cu câteva ceasuri în urmă m-am amuzat de ea în fața colegilor mei de muncă și am înjosit-o. Și acum ea se afla aici – atât de intangibilă și atât de moartă ca orice lucru mort. Mă bălbâiam, plângeam și strigam la Dumnezeu. Însă se părea că nimic nu putea îndepărta acest zid de despărțire dezgustător dintre mine și ea. Ca un însetat în pustiu mă târam cu ultimele puteri spre ea ca cel puțin s-o pot atinge. Însă nimic nu m-a ajutat în acea seară întunecată a anului 1977. De-abia am pus mâna pe ea și am simțit din nou că nu o voi putea trezi vreodată la viață. De ce a pătruns ea fără voia mea în viața mea, pur și simplu ca un bărbat nerușinat? De ce nu mai scăpam de ea, deși nici nu o cunoșteam și în principiu o uram

efectiv? De ce a ajuns cineva la ideea nebună să scrie o Biblie? Această Biblie afurisită, cifrată și totuși atât de fascinantă! Nimeni nu m-a lămurit până în acel moment despre ceea ce a scris Pavel în 1.Cor.2.14, faptul că un om atât de firesc ca mine nu va putea înțelege niciodată Biblia decât numai dacă Dumnezeu Se îndură de el și îi descoperă Cuvântul Său biblic. Fiindcă nu știam nimic despre această taină, eu am erupt din nou într-o mânie sălbatică, am închis din nou Biblia între mâinile mele și am azvârlit-o din nou deznădăjduit de perete. Însă toată încăpățânarea, tânguirea și înjurătura n-au ajutat deloc. Ca oricare alt păcătos, eu depindeam de condiția ca Dumnezeu să aibe milă și îndurare față de mine și să mi Se descopere personal. Până acum nimeni nu mi-a vorbit despre demoni și duhuri rele, însă eu am ajuns să-i simt efectiv în tot trupul meu. Timp de douăzeci și unu de ani am slujit păcatului și tocmai acum, când în cea mai tainică intenție a inimii voiam să mă las de el, acesta îmi cerea neîndurător tributul său. De-abia în acel ceas întunecat și neputincios am realizat că în adevăratul sens al cuvântului eu eram un prizonier al păcatului, un sclav al morții și al diavolului, un veritabil aparținător al răului, un rob neputincios al puterilor întunericului.

„Moartea și nimicirea este răsplata păcatului” (tradus din germană, nota trad.) (Rom.6.23). Așadar eu eram un condamnat la moarte. Cam acesta a fost singurul lucru pe care l-am putut înțelege la citirea Bibliei. Dar la ce îmi era de folos acum? Căci eu am vrut să iau Biblia în mână pentru a afla în ea viața veșnică, despre care îmi povestea atât de insistent acel mecanic auto tânăr de lângă mine. Asemenea unor nori întunecați de furtună, cuvintele lui Arthur îmi treceau mereu prin minte: „Dumnezeu vrea să-ți dăruiască viață veșnică în Isus Hristos. Dar dacă tu nu renunți la felul tău de viață păcătoasă și nu te schimbi, tu nu vei face față în ziua de judecată. Așa cum ești, este imposibil să ajungi în cer.” Până atunci mi-a fost indiferent dacă voi ajunge în cer sau nu. Însă ceea ce experimentam aici era un iad adevărat. Și bineînțeles că nici în acesta nu voiam să ajung.

Niciodată nu mi-aș fi putut imagina că într-o zi o să stâlcesc Biblia sub picioare ca un taur infuriat. Dar o făceam din nou. Și cu toate că am înjurat-o pe ea și pe Dumnezeu în același timp, în esență era numai o deznădejde și nu o adevărată ură care m-a adus la o astfel de faptă. Până atunci mi-am putut impune voința în toate lucrurile vieții. Însă aici am dat pentru

prima oară de un granit ceresc. Aici aveam a face cu o materie, respectiv cu un Dumnezeu viu, care îmi frângea temeinic egoismul și în fața căruia eu nu puteam trece cu căpoșenia mea. Poate pentru prima oară în viața mea am înțeles că eram realmente din cap până la picioare un păcătos pierdut. Căci cu cât încercam în acele zile să scap de patima înjurăturilor, nicotinei și sexului, cu atât mai mult mă încurcam în ele fără nici o speranță de ieșire. Nu exista nici o nereușită la locul de muncă la care să nu ajung la înjurături pătimășe. Dacă încercam să mă eliberez de patima nicotinei, trebuia să constat neputincios că nu puteam rezista două ore fără țigări. „Trebuie să te schimbi, Ivo!”, îmi auzeam conștiința spunându-mi mereu. Dar de unde puterea? Dacă reușeam ocazional să-mi feresc trupul pentru câteva ceasuri de nicotină, pofta se umfla atât de mult în mine până ce reușea să mă copleșească asemenea ruperii unui dig mare. În astfel de ceasuri eram înclinat să-mi bag în gură un pachet întreg de țigări în același timp ca să le inhalez ca un aspirator de praf. După același model aveau loc și celelalte laturi ale vieții mele egoiste și îndepărtate de Dumnezeu. Am trăit în trupul meu ce este scris în Rom.7.21-24: „Trăiesc mereu aceeași experiență: vreau să fac binele, însă fac răul.

Nu am o dorință mai mare decât să împlinesc legea lui Dumnezeu. Totuși eu acționez după o altă lege care locuiește în mine. Această contradicție dintre intenția mea bună și faptele mele rele dovedește că sunt un prizonier al păcatului. O, eu om nenorocit! Cine mă va elibera vreodată de acest trup de moarte?”
(tradus din germană, nota trad.)

Isus, destinul nostru

Aproximativ trei luni am discutat cu Arthur în pauzele de cafea într-un fel și altul despre Biblie. Pentru a nu fi nevoit să dau socoteală de starea mea pierdută, eu încercam cu încăpățănare să-l conving cu privire la tot felul de teze ateiste. Însă la fiecare confruntare eu pierdeam lupta. Tocmai în momentul în care m-am obișnuit în parte cu acest creștin, el a anunțat colectivul nostru că se va lăsa de meseria de mecanic auto. „Unde mergi și ce vei lucra în continuare?”, voiam să știm. Răspunsul său a fost șocant pentru noi toți și pe mine m-a lovit ca un trăsnet. Deși nu ne mai putea mira ceva la acest om, fiindcă era atât de palpabil ca vântul și atât de calculabil ca și calea unei păsări când străbate văzduhul, de data aceasta a întrecut măsura: „Am să-mi dau toți banii mai departe și voi pleca la o școală biblică.”

Fiindcă chiar în acel timp în interiorul meu exista decizia să devin milionar, eu am sperat pentru un moment; „Dacă acum”, mă gândeam în sinea mea, „nu mai are nevoie de banii săi, poate că i-ar putea dedica mie”. L-am întrebat, cu o față cât puteam de prietenoasă, ce

consideră el să facă cu acest mamon care-i stătea în drum. Deziluzionarea mea a venit imediat retur. Nu exista nici cea mai mică șansă de a ajunge la acești bani. Decizia lui stabilită dinainte era să jertfească banii numai și numai unei misiuni, lucrării lui Dumnezeu. Prin multe feluri dinainte bine gândite, Arthur a încercat în lunile trecute să mi-L facă îndrăgit pe Isus Hristos ca unic Mântuitor. El nu a putut bănui că această ultimă acțiune a lui m-a desființat. Când și-a luat rămas bun, el mi-a dat cartea „Jesus unser Schicksal” („Isus destinul nostru”, nota trad.). El m-a privit direct în ochi și mi-a smuls – în esență din nou împotriva principiilor mele – promisiunea că o voi și citi. Așa că am luat cartea acasă, gândindu-mă mereu la treaba aceasta cu banii. Căci și eu, probabil contrar principiilor lui Arthur, i-am smuls un răspuns. Pentru ce a trebuit să insist măgarul de mine până ce mi-a spus suma exactă?! Dar toate reproșurile proprii nu aveau nici un rost în acest moment. Cifra a căzut și eu împreună cu ea. Și ca și cum aș fi putut face din nou uitată suma, nu mi-a venit în minte ceva mai bun decât să vorbesc despre ea acasă, la masa de prânz: „Închipuie-ți mamă, am ajuns să cunosc cu adevărat un nebun. Pentru credința sa în Isus Hristos el renunță la viața profesională, la

economiile sale și efectiv la tot ceea ce dorea sufletul său, pentru ca să meargă în sărăcie la o școală biblică și apoi în misiune ... Cel puțin să-mi fi dat mie banii! Poți înțelege așa ceva?” Ce mi-a răspuns mama mea nu mai știu. Știu numai că nu m-am putut despovăra. M-am putut apăra cu succes împotriva oricăror forme de teologie și argumente. Chiar și oricare amenințare a judecății veninde eu am putut să o neutralizez într-un fel și să o îndepărtez prin argumente. Însă faptul că un om în vârstă de 21 de ani, un bărbat atractiv de vârsta mea, renunță benevol la orice viață plăcută pentru a-și pune viața în slujba semenilor săi, aceste fapte se aflau înfipte neclintit în mine ca niște harpoane cu cinci brațe și contra-cârlig. În același timp am intuit pe undeva că această carte intitulată „Jesus unser Schicksal” („Isus destinul nostru”, nota trad.) ar avea ceva a face cu viața mea viitoare. Pentru că prin acest martor Isus îmi devenise deja într-o anume privință destinul meu inevitabil. Nu mai puteam trece de El, trebuia să mă gândesc zi și noapte la El. Deși încă nu înțelegeam cu adevărat prin nici o presupunere pentru ce este necesar acest Isus.

Dumnezeu, da, în- să pentru ce Isus?

Fiindcă am pierdut irevocabil lupta de a citi Biblia și de a o înțelege, am decis să fac cel puțin pe placul lui Arthur și să citesc cartea sa. Deși nici aici n-am înțeles nici pe departe ceva despre scopul celor scrise, am avut totuși pentru prima oară impresia că am fost adus cumva mai aproape de Dumnezeu. Ce anume mă lega, eu însumi n-am putut defini chiar după câteva capitole citite. În orice caz, acest autor relatează la fel de convingător și de neîntrerupt despre Isus ca și Arthur. Ceea ce se tot repeta ca și mantra era declarația că Isus a murit pentru păcatele noastre ca noi să avem viață. Toate întâmplările erau captivante și aproape de viață. De aceea citeam tot mai departe și mai departe. Atunci a urmat deodată un capitol neașteptat pentru mine. El descria moartea autorului cărții, Wilhelm Busch. Când am citit despre trecerea lui din viață, mi se părea că în mine erup toate izvoarele cunoașterii și ale descoperirii. Deodată am știut cu o certitudine deplină că acest bărbat se află acum în acel loc pe care eu nu-l voi vedea niciodată – în cer!

Am realizat fulgerător ceea ce m-a fascinat atât de mult în această carte. Nu a fost teologia, nu teoria despre Dumnezeu, ci relația inimii cu El, dăruirea nefățarnică, neîmpărțită, autentică Celui care a murit din pricina păcatelor noastre și a fost înviat pentru îndreptățirea noastră – Isus, destinul nostru! Acum în sfârșit am putut înțelege de ce este necesar Isus. Wilhelm Busch s-a încrezut în întreaga sa viață nu în faptele sale bune, ci în Isus Hristos. El a fost un om care a făcut greșeli ca oricare alt om, însă în contrast cu mine el și-a pus mereu păcatele în rânduială, și-a spălat abaterile în sângele lui Isus și s-a încrezut neînterupt în El. Puteam simți literalmente în duhul meu cu câtă libertate a trecut acest bărbat peste porțile iadului. Acuzatorul și Diavolul puteau să fi fost prezenți la moartea sa cu legiunile, dar eu îl auzeam exclamând cu triumf: „Isus este neprihănirea mea! Isus este mântuirea mea! Isus este viața mea! Isus a fost destinul meu!” În fața unei asemenea mărturii, a unei asemenea credințe și umblări în viață, orice putere a iadului a trebuit să se zdrobească, să capituleze și să fugă. Deci, în timp ce îl vedeam în duhul meu pe Wilhelm Busch urcând triumfal în cer, pentru a fi primit acolo de acele mâini pe care el le-a iubit atât de mult, eu m-am prăbușit pe

loc. Moartea lui mi-a devenit o oglindă a adevărului despre mine însumi. Într-o clipită, întreaga mea viață încărcată de păcat s-a ridicat irezistibil în mine. Unde voiam să apar eu, cel fără Dumnezeu și auto-îndreptățit în ziua morții *mele*? Mă simțeam ca și cum m-aș afla deja în mijlocul sălii de judecată a lui Dumnezeu înaintea tronului alb (Apoc.20.11-12)¹. Deodată am putut înțelege fără greutate cuvintele neînțelese de mine înainte din Rom.3.10-18: „Nu este nici un om drept, nici unul măcar. Nu este nici unul care să aibă pricepere, nu este niciunul care să caute pe Dumnezeu. Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebniți. Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar! Gâttejul lor este un mormânt deschis, își folosesc limbile ca să înșele; sub buze au venin de aspidă. Gura le este plină de blestem și de amărăciune. Au picioarele grabnice să verse sânge, ruina și mizeria sunt pe căile lor, nu cunosc calea păcii. Frica de Dumnezeu nu este înaintea ochilor

¹ „Și am văzut un scaun de domnie mare și alb și pe Cel care ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după cele scrise în cărțile acelea potrivit faptelor lor.”

lor.” Fără să vreau, nu m-am mai putut reține să nu plâng cu glas tare. Încovoiat, ca o femeie aflată în durerile nașterii, am scâncit ca un câine călcat cu piciorul. Toate păcatele trecutului se agitau ca niște valuri uriașe de ape peste sufletul meu și se prăbușeau peste mine nemiloase ca niște condamnări de iad. Cu puseuri mereu noi, un val de amintiri îl declanșa pe altul, până când la urmă am putut striga cu fiecare celulă a trupului meu, cu fiecare fibră a sufletului meu: „Vai de mine, pier, sunt cel mai rău dintre toți păcătoșii. Cine mă va salva din acest trup de moarte?!” Cu siguranța cu care îl știam în acel ceas pe Wilhelm Busch în cer, cu aceeași siguranță îmi știam sufletul meu în iad în cazul trecerii mele în veșnicie. Fără să pot crede realmente că Isus ar putea face față unei asemenea imensități de păcate ca alor mele, totuși în acel ceas tragic mi s-au amintit mereu cuvintele Sfintei Scripturi, pe care atât Arthur cât și Wilhelm Busch mi le-au mărturisit neobosit: „Dacă zicem că *n-avem* păcat, ne înșelăm singuri și adevărul nu este în noi. Dar dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de *orice* nedreptate” (1Ioan 1.8-9).

Așa că mi-am mărturisit păcatele așa cum îmi veneau atunci în minte. Pentru prima oară în

mine nu a mai fost nici o înclinație spre înfrumusețare; n-a mai avut loc nici vreo dezvinovățire, îndreptățire sau vreo ascundere. Numai adevărul nefardat, gol a ajuns pe masă. Am chemat Numele lui Isus, pentru că așa învață Biblia: „Fiindcă oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit” (Rom.10.13). În acest ceas al judecății în har am putut înțelege pe deplin de ce este necesar Isus. Întreaga mea viață părea să ardă fără milă în fața sfințeniei lui Dumnezeu. Însă acolo era Unul care a plătit pentru păcatele mele: Isus, Cel drept. El a murit pentru mine, cel nedrept. El a luat vina mea asupra Sa. El a plătit pentru ca eu să am pace. În tot acest talmeș-balmeș mi-am mai amintit că Arthur mi-a tot vorbit despre faptul că trebuia să-mi dăruiesc întreaga viață lui Isus ca să pot fi mântuit. Cum să o fac practic, eu n-am știut cu exactitate în acel ceas. Totuși am știut că este scris: „Și El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc *să nu mai trăiască pentru ei înșiși ci pentru Cel* care a murit și a înviat pentru ei” (2Cor.5.15). Deși n-am înțeles la început ce ar putea face Dumnezeu cu viața mea catastrofală, eu am strigat la marginea disperării: „Bine, Dumnezeule, dacă Tu vrei viața mea, atunci ia această viață de căcat și folosește-o.” Aceasta a fost aproximativ întreaga mea rugăciune de

Eroare! Stil nedefinit.

pocăință. Chiar până în ziua de azi aproape că nu pot înțelege faptul că Dumnezeu mi-a ascultat această rugăciune chiar blasfemică. Dar El m-a ascultat cu adevărat. Cu toate că în acel moment nu s-a schimbat nimic simțibil, și eu m-am ridicat cândva de pe genunchii mei oboșiți, totuși în acel timp în miez de noapte, în mijlocul unor vise foarte normale am avut parte deodată de dimensiuni cerești.

Descoperirea slavei lui Dumnezeu

Alături de mine mergea un bărbat pe care nu-l mai văzusem niciodată înainte, însă care îmi era deosebit de familiar. Adânciți împreună într-o discuție, el m-a călăuzit pe lângă câmpii pe un drum de înălțime, de unde puteam vedea câmpii mari cu recolte. Am văzut acolo secerători la legarea snopilor. Pretutindeni stăteau snopi de spice gata de dus. Alții încărcau aceste legături pe o căruță aflată acolo pentru aceasta. Mă aflam singur la dreapta bărbatului pe acest drum de înălțime, în timp ce el m-a atenționat cu privire la tot ce se întâmpla pe câmpul de recoltat. Deodată am văzut cum – fără mână omenească – această căruță cu snopi, umplută vârf, s-a pus în mișcare. Foarte mirat, dar nu speriat, am observat cum căruța mergea în adânc. La început părea că va urma o mare nenorocire. Însă în locul cel mai de jos căruța a trecut peste pășuni verzi direct spre o apă mare. De-a lungul malului apei erau pomi uriași ale căror coroane se înălțau până în cer. Între acești pomi căruța a intrat direct în apă. Era să mă sperii din nou, însă o liniște, încă necunoscută de mine, m-a învăluit. Acum vedeam cum se

transforma căruța cu snopi din apă. În fața ochilor mei avea loc o metamorfoză dintr-o căruță într-un vapor. Ca și cum ar fi fost cel mai natural lucru cu putință, căruța-de-snopi-vapor se deplasa mai departe pe apă în toată liniștea. Atunci am văzut coroanele pomilor înalți înălțându-se în cer. Cerul avea o claritate nemaivăzută până atunci de ochii mei omenești. Coroanele pomilor se aplecau într-o curbă mare în jos și erau mișcați blând încolo și încoace de un vânt de slavă. Slava acestei apariții a devenit atât de glorioasă și de măreață, încât nu poate fi cuprinsă și descrisă în cuvinte omenești. Mi se părea că priveam direct în fața lui Dumnezeu, atât de glorioasă era apariția. Întregul peisaj era ca transformat și avea o claritate ca cea după o furtună mare, când totul este ca și curățit. Când m-am trezit, am sărit din pat cu un chiot și în inima mea jubila mereu: „Dumnezeu este viu! Există cu adevărat! Dumnezeu există! Am văzut slava Lui – Dumnezeu este viu! Dumnezeu este viu! Dumnezeu este viu!” Și după câteva ore încă tot mă aflu înfășurat în acest nor de slavă. Chiar până astăzi, după peste 25 de ani, slava lui Dumnezeu se află în fața ochilor mei de parcă aş fi experimentat-o de-a abia ieri. Nu L-am mai putut uita niciodată, pentru că slava Lui mi-a dat atâta fericire și plinătate. De-abia

ulterior mi-am dat seama că bărbatul, care mergea alături de mine, era același cu cel căruia eu mi-am încredințat viața într-un fel atât de nepotrivit. Dar pentru slava și dragostea Sa nici un preț să nu-mi fie prea mare, nici o povară prea grea și nici o cale prea abruptă ca să pot fi luat în sfârșit în primire de brațele Sale iubitoare.

În acest loc nu pot face altceva decât să te îndemn pe tine, iubit cititor, cu toată ardoarea să-ți încredințezi și tu viața ta în mâinile Sale fidele. Numai te rog să o faci mai cu noblețe decât cum am făcut-o eu. Caută chiar acum, împreună cu această carte, un loc liniștit unde să poți îngenunchea în fața feței Sale sfinte. În tot ceea ce îți spun, să nu privești nici la puterea și nici la înțelepciunea ta proprie. Nu depinde nici în cel mai mic lucru de ceea ce ești în stare sau nu ești în stare. Dacă vrei să aparții acestui Dumnezeu, Care a creat cerul și pământul, atunci fă-ți din rugăciunea de mai jos rugăciunea ta proprie:

„Tată ceresc, am păcătuit înaintea Ta și înaintea îngerilor Tăi sfinți. Păcatele mele sunt atât de multe cât și firele de păr pe capul meu și nici pe unul din ele nu-l pot îndrepta. De aceea vin la Tine să Te rog pentru har. Nu am

puterea nici să-mi pară profund rău de păcatele mele, nici să-mi schimb stilul meu de viață. Sunt cu totul păcătos după trup, suflet și duh. Totuși Tu spui că ai iubit atât de mult lumea, încât Ți L-ai dat pe singurul Tău Fiu născut, pentru ca fiecare, care crede în El să nu piară, ci să aibe viață veșnică (Ioan 3.16)¹. Tată ceresc, eu cred că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu. Eu cred că El a murit pentru păcatele mele. Și eu cred că El a fost înviat pentru îndreptățirea mea. De aceea, iartă-mi toate păcatele în Numele lui Isus. Dar vreau să-ți dau nu numai păcatele mele, ci și întreaga mea viață. Așa cum Tu Ți-ai dat viața pentru mine, vreau și eu să-Ți predau viața mea.

Să-Ți aparțină Ție după trup, suflet și duh. Tată ceresc, Îți mulțumesc în Numele lui Isus că chiar acum Tu Ți-ai împlinit promisiunile și mi-ai iertat toate păcatele mele. Vreau să-mi exprim mulțumirea lăsându-mă botezat în apă la primul prilej, pentru a mărturisi și în fața martorilor apartenența mea de Tine și Tu să

¹ „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”

mă poți sigila cu Duhul Sfânt (Fapt.2.38)¹. Vino în viața mea în puterea Duhului Tău Sfânt, locuiește în mine, pentru ca Tu să devii eu și eu să devin Tu. Locuiește Tu Însuși în mine, Doamne Isuse, ca să primesc puterea să nu mai fiu nevoit să slujesc păcatului, morții și Diavolului. Pentru toate aceste promisiuni și ascultări Îți mulțumesc dinainte. În Numele lui Isus, amin.”

După ce te-ai rugat această rugăciune cu o inimă sinceră, te rog să-ți îndeplinești cuvântul tău, anunțându-te cât mai repede cu putință pentru botezul în apă. Scrieri de învățătură despre botezul în apă le poți procura la: Elaion-Verlag, CH-9428 Walzenhausen (în Elveția – nota trad.). Fiindcă un botez poate că are loc de-abia după câteva săptămâni sau luni, folosește-te de toate celelalte oferte ale noastre de slujire. Cere circulare și liste de comandă pentru cărți și casete de învățătură. Toate îți vor fi trimise din inimă și gratuit. Cel mai bine ar fi dacă ai veni la una din zilele noastre pentru vizitatori să te prezinți ca să te putem astfel numi binevenit din inimă în familia

¹ „Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos spre iertarea păcatelor voastre; și veți primi darul Sfântului Duh.”

Eroare! Stil nedefinit.

marelui nostru Dumnezeu și să te îmbrățișăm. Între timp fă-ți bine socotelile, pentru că Dumnezeu primește numai pe acea viață care I se predă în așa fel încât El s-o poată folosi după aceea necondiționat. El dă Duhul Său Sfânt numai celor în a căror inimă El vede și intenția de a voi să-I fie ascultător (Fapt.5.32)¹.

¹ „Noi suntem martori ai acestor lucruri, ca și Duhul Sfânt, pe care Dumnezeu L-a dat celor care ascultă de El.”

Aleșii lui Dumnezeu

Ceea ce n-aș fi considerat niciodată că ar fi posibil, a avut loc mult prea repede. Deja câteva ceasuri după acea vedenie minunată de noapte, peste viața mea au început să se extindă din nou voalurile negre ale păcătoșeniei. Întreaga mea gândire și simțire încă era pătrunsă de instincte păcătoase și constrângeri. Cu toate că nu îmi doream nimic mai cu ardoare decât să rămân în acea slavă, aceasta a fost totuși respinsă cu forță prin plinătatea gravată a gândurilor rele și necurate în mine. În acele prime săptămâni întunericul a luat din nou supremația într-o așa măsură, încât am uitat efectiv că m-am pocăit și că am devenit credincios în Dumnezeu. Atunci n-am știut că îmi lipsea puterea și darul Duhului Sfânt, fiindcă încă nu eram botezat. Într-o seară am îngenuncheat din nou în camera mea. În fața mea se afla o carte cu un titlu misterios: „Aleșii lui Dumnezeu”. Pe carte se puteau vedea contururi negre și albe de oameni. Cele albe erau atinse de sus de o sferă de lumină. Din nou în mine s-a dărâmat o lume. Fiindcă până în acel moment eu încă nu învățasem cum se stă bazat prin credință pe faptul că în Hristos am devenit o făptură nouă, eu m-am

orientat numai după simțămintele și înclinațiile mele vizibile. Nu-i de mirare că în timp ce priveam această imagine a aleșilor eu am căzut și mai mult într-o mâhnire și resemnare adâncă. „Am obținut totul”, mă gândeam în sinea mea, „numai unul și în același timp singurul lucru, care este esențial în viață, pe acela l-am scăpat – eu nu sunt un ales al lui Dumnezeu.” Încă nu am înțeles ce spunea Dumnezeu în Rom.8.29, adică faptul că pe cei pe care i-a cunoscut mai dinainte, Dumnezeu i-a și rânduit să fie întrupați în chipul Fiului Său. Încă n-am putut pricepe faptul că pe aceia pe care i-a rânduit mai dinainte, pe aceia El i-a și chemat, și pe cei pe care i-a chemat, i-a și îndreptățit. Dar este scris: „Iar pe aceia pe care i-a îndreptățit, i-a și slăvit” (v.30). Duhul Sfânt S-a preocupat de mine cu mare grijă și mi-a descoperit cu cât devotament mi-a păzit și sigilat El viața mea deja în harul premergător. Am putut recunoaște în Efes.1.3 că în Hristos eu *am fost* deja binecuvântat cu *oricare* binecuvântare duhovnicească din locurile cerești și că în Hristos eu am fost ales deja *înainte* de întemeierea lumii. Ce bucurie mi-a inundat inima când mi-am dat pentru prima dată seama că eu *sunt* un atras, un chemat și un îndreptățit al lui Dumnezeu. Chiar faptul că El m-a atras și îndreptățit în sângele Său era

dovada că am fost rânduit *înainte* de întemeierea lumii. De asemenea și pentru faptul că Dumnezeu este voitor să-L proslăvească pe Fiul Său pe deplin în mine. Deodată am putut recunoaște ca pe un fir roșu harul premergător în viața mea. Nu exista nimic, dar chiar nimic lăsat simplu la voia întâmplării. Chiar și în timpurile fărădelegii mele voite mâna Lui iubitoare a fost aceea care m-a călăuzit și m-a purtat. Vreau acum să-ți relatez cu exactitate ce efect a avut această alegere la mine în viața practică de toate zilele și ce putere transformatoare este activă în mine de la întoarcerea mea la Dumnezeu în vara anului 1977. Eu scriu adevărul deplin și știu că aceeași putere a lui Dumnezeu vrea să transforme, chiar să revoluționeze și viața ta. Încep chiar de la început cu harul premergător.

Harul premergător

Acest har premergător a început deja în lupta mea la naștere. Cordonul ombilical s-a înfășurat de două ori strâns în jurul gâtului meu și deodată mama mea nu a mai avut dureri de naștere. Efectiv cu mâinile și picioarele medicii au apăsă pe burta ei pentru a mă scoate cumva. Suflul morții plutea în aer. S-a făcut o liniște de moarte. Micuțul meu trup

era vână de tot și după relatarea medicilor de-abia am scăpat de moarte. Dar în Scripturi este scris: „Da, Tu ești cel care m-ai scos din pântecele mamei” (Ps.22.9). Și prin Ezechiel Domnul a vorbit: „Atunci Eu am trecut pe lângă tine și te-am văzut zvârcolindu-te și ție, în sângele tău, ți-am zis: Să rămâi în viață! Da, ție în sângele tău ți-am zis: rămâi în viață și crești la zeci de mii, ca plantele câmpului” (tradus din germană, nota trad.) (Ezec.16.6-7). Același har premergător m-a ocrotit, când un bărbat m-a răpit de pe stradă la vârsta de aproximativ patru ani. El s-a dat drept bunicul meu. Mama mea, care întâmplător se afla cu serviciul la celălalt capăt al orașului, m-a văzut la mâna acestui bărbat, a sărit din mașină și m-a smuls din mâna răpitorului. Din nou, câțiva ani mai târziu, harul premergător ne-a păstrat în viață pe mine și pe fratele meu, când odată pe o stradă abruptă noi am dat drumul la frâna de mână a mașinii noastre și am rămas chiar numai agățați de ușa deschisă. Apoi din nou, am stat într-o zi cu fratele meu pe un podeț lung din lemn, care intra în Marea Mediterană. A venit o furtună puternică și un trăsnet a lovit în mare la câțiva metri de noi. De-abia câțiva ani mai târziu am recunoscut conștienți ce mare har a lucrat atunci, pentru că fiecare lege fizică ne învață că fulgerul

lovește întotdeauna punctul cel mai înalt. Corespunzător fizicii a fost cu totul imposibil ca fulgerul să lovească în mare la numai câțiva metri lângă noi. Într-o iarnă, la un accident de mașină, fiind împreună cu părinții mei, mașina noastră s-a învârtit și a rămas agățată de o bornă. Cincizeci de metri înainte și cincizeci de metri după noi, noi ne-am fi prăbușit în adâncul lacului Lauer acoperit cu gheață și ne-am fi înecat.

Poți să recunoști și tu în viața ta harul premergător al lui Dumnezeu? Ai mulțumit deja din inimă lui Dumnezeu pentru tot binele pe care l-a făcut ție și casei tale? Ar trebui să iei ca un acout factul că El te-a cunoscut și pe tine deja înainte de întemeierea lumii, că te-a rânduit mai dinainte să fii îngemănat trupește cu Isus. Tu să fii ancorat și făcut pe deplin părtaș cu viața Sa, cu toate virtuțile și caracteristicile ființei Sale, cu toate capacitățile și puterile Sale! Apucă prin credință factul că El te-a chemat deja și pe tine și corespunzător planului Său El te-a îndreptățit *deja* în Hristos pentru ca mai departe El să facă vizibil mai dinainte rânduita proslăvire a lui Hristos în tine și proslăvirea ta în El. Și pentru tine acum este timpul cel mai potrivit să te folosești de această slavă prin credință, fiindcă mi se pare că o viață de om nu este suficientă pentru a

Eroare! Stil nedefinit.

asimila în sine plinătatea proslăvirii și transformării lui Hristos. Grăbește-te și salvează-ți sufletul! Roagă-te rugăciunea păcătosului, așa cum m-am rugat exemplar pentru tine în capitolul patru, dacă cumva încă nu ai făcut-o. Pornește pe cale împreună cu noi ca aleși ai lui Dumnezeu ca să primești cu forță transformarea promisă.

Transformat viguros

„Dar noi toți *ne uităm* cu privirea dezvelită în sus *la slava Domnului și astfel* suntem transformați în aceeași imagine din slavă în slavă așa cum se face de către Domnul, Duhul (tradus din germană, nota trad.)” (2Cor.3.18).

„Oricine iubește pe Cel care l-a născut iubește și pe cel născut din El” (1Ioan 5.1).

Dumnezeul nostru este un Dumnezeu al transformărilor. Imediat ce El ne poate avea în mână, puterile cerului încep să lucreze la toate nivelele vieții spre avantajul nostru absolut. Primele lucruri care au început să se transforme în viața mea proaspăt sfințită au fost răutatea mea și necurăția mea. Domnul le-a transformat într-o dragoste profundă pentru semenii mei și a trezit în mine un atașament puternic pentru curăție și sfințenie. Cu o fermitate dumnezeiască, pe care n-am cunoscut-o niciodată înainte, am pornit imediat, de exemplu, să pun sub picioarele mele înjurătura mea pătimașă. Fiindcă până atunci nu m-a învățat nimeni că orice păcat poate fi biruit în Numele lui Isus și prin puterea credinței Sale active în noi, eu am încercat la început să

biruiesc duhul de înjurătură prin puterea mea proprie. Desigur că aceasta a eșuat, și pentru că n-o știam altfel, m-am hotărât să renunț la meseria mea de mecanic auto ca să nu mai fiu expus ispitei continue a înjurăturii. Din acest motiv am trecut la vânzări de mașini. Cu toate că această inițiativă nu corespundea căii biblice, Dumnezeu a răsplătit decizia mea. Am fost atât de eliberat de duhul înjurăturii, încât de-alungul anilor nici la nivel de gândire nu aș mai fi fost capabil să mă gândesc la cea mai tăcută înjurătură. Prin harul lui Dumnezeu am fost transformat rapid cu vigoare. De asemenea Domnul a transformat imediat și relația mea cu sexul opus. Fără să iau seama la pierderi, în această privință mi-am putut pune în ordine întreaga mea viață. Însă cea mai evidentă transformare de la început a fost dragostea lui Dumnezeu care m-a făcut mereu doritor să cunosc alți creștini. „Oricine iubește pe Cel (pe Dumnezeu) care l-a născut, iubește și pe cel născut din El (din Dumnezeu)” (1 Ioan 5.1). Dacă Dumnezeu, Care este îndurător față de noi, nu Și-ar lucra lucrările Sale în noi de la A până la Z, noi am fi pierduți cu toții. Eu, care înainte am fost un disprețuitor al creștinilor, am fost atras deodată cu funiile dragostei spre creștini. Dar unde erau de găsit din aceștia? Faptul că credința mea nouă pe care

am aflat-o ar putea avea a face ceva cu biserica sau instituții nu mi-ar fi venit în minte nici măcar în vis. Ca să vorbesc despre aceasta cu bunica mea, în acel timp eram încă prea mândru, fiindcă noi am disprețuit-o și batjocorit-o ani de-a rândul. Iar Arthur plecase la școala biblică.

Singurătatea transformată

În acel timp al căutării lăuntrice, a trebuit să merg din nou la serviciul militar. Neavând încă prea mult teren sub picioarele mele, am ajuns rapid în apele trufiei și a tot felul de glume proaste. Atunci Dumnezeu a permis să mă accidentez și să fiu nevoit să ajung la dispensarul militar. Acolo am despachetat cu căință o cărticică pe care mi-a dăruit-o bunica mea credincioasă. Fiindcă bunica mea mi-a dăruit numai literatură duhovnicească, eu am presupus că ar face bine sufletului meu să citesc această carte. Nu am avut nici o idee ce conținut transmite. Dar istoria părea să se fi derulat în Zürich, orașul meu natal, fiindcă se spunea: „A început în Shop-Ville”. De-abia am început cu cititul, că am și devenit foarte atent. Citeam aproape pe fiecare pagină cum merg creștinii împreună pe cale, cum se roagă împreună, cum se susțin împreună, cum

deschid împreună o ceainărie pentru ca la un ceai și o prăjitură să vorbească oamenilor despre Evanghelie. Acolo era descris cum tinerii stau la amvon și predică, cum se pocăiesc oamenii de pe stradă la Isus și încep o viață nouă. Când am terminat de citit cartea, inima mea a fost umplută de dorul după o astfel de părtășie cu alți creștini. Am plâns și m-am rugat lui Dumnezeu ca El să Se îndure de mine. În acel ceas mi-am amintit de un bilețel pe care mi l-a înmănat Arthur cam cu un an în urmă. Ajuns din nou acasă, de-abia am putut aștepta să caut bilețelul. Am cotrobăit prin toată camera mea, masa mea de birou și l-am găsit într-adevăr. Pe el era scris o adresă. M-am interesat imediat cum se ajunge acolo, fiindcă se părea că ar fi vorba despre un fel de serviciu divin. Când am deschis ușa aceluia local și am intrat, am rămas ca trăsnit. Mă aflam exact în spațiile despre care am citit în cartea bunicii mele. Le-am recunoscut după mesele care se aflau pretutindeni și după lambriurile prinse în cuie de pereți. Le-am recunoscut după amvon și după tinerii care predicau pe el. Întregul program era organizat la fel ca cel descris în carte. În Zürich există zeci de adunări creștine. Dar Domnul mi-a ascultat rugăciunea și m-a trimis exact în acea adunare, a cărei istorii de înființare era

descrișă în această carte. Acum nu eram numai născut din nou, ci am găsit și un domiciliu duhovnicesc. Aleluia! Domnul mi-a transformat singurătatea în cea mai fericită părășie cu alți copii ai lui Dumnezeu. De acum încolo totul a avut loc una după alta.

Dorințe și interese transformate

Am fost invitat imediat să merg împreună cu ei pe străzile Zürichului pentru a mărturisi Evanghelia. Fiindcă eram un sportiv și în același timp muzician pasionat, bineînțeles că întregul meu program săptămânal era ocupat fără nici o lacună. Totuși, într-o seară, mi-am luat liber ca să particip și eu pe stradă. Tremuram în tot trupul de emoție când a sosit timpul. Aproximativ cincisprezece tineri de-o vârstă cu mine au început să cânte ce-i drept puțin fals, dar pentru aceasta cu atât mai sinceri. Unul după altul au ieșit în față cu îndrăzneală și au început să relateze din viața lor și să predice. Dar fiindcă îmi lipsea îndrăzneala să vorbesc în fața altora, am încercat să susțin frații stând alături de ei și arătându-mi mușchii. A trebuit să învăț mai întâi că nu era cerut acest fel de a impune, ci era vorba despre un alt fel de a da exemplu. După aceea noi am invitat oamenii în cete la ceainărie. Și aici a

trebuie să învăț întâi că șarmul bărbătesc era nepotrivit pentru câștigarea de oameni. Fiindcă eu eram imediat prezent să abordez toate fetele frumoase. Omul are nevoie de o transformare la toate nivelele gândirii și ființei sale. Ajunși la ceainărie, se mai predica încă o dată și după aceea la un ceai și prăjituri se discuta despre Evanghelia lui Isus Hristos. Acest fel de viață m-a fascinat atât de mult, încât am început să schimb o seară după alta. În mod progresiv bodybuilding-ul și căutarea aspectului exterior mi-au devenit tot mai neimportante. Fiindcă am ajuns să cunosc oameni care dețineau o frumusețe interioară, am început să mă îndrept și eu tot mai mult spre aceasta. Și pentru că am aflat o părtășie cu mult mai profundă, chiar și formația mea muzicală, pe care o iubeam deosebit, nu m-a mai putut ține. La sfârșit le predicam mai mult Evanghelia decât să facem muzică împreună. Și în loc să alerg după un standard profesional, eram tot mai puternic mânat să stau între credincioși și sub ocară să cânt împreună cu ei cântecele Evangheliei pe stradă și pretutindeni. Dar viața mea tot mai era încă pregătită de slăbiciune. Simțeam mereu că îmi lipsea această putere care îi caracteriza pe unii creștini. Viața mea era mereu înghițită de lucrări întunecate și de asemenea de frică. Pur și simplu nu găseam

puterea ca ceilalți să predic degajat pe stradă sau mai ales să depun mărturia credinței mele și a Evangheliei. Un frate devotat mi-a spus într-o zi că se va ține un botez. N-am putut asculta destul de mult despre acesta. S-a spus mereu că acolo „omul vechi” poate fi îngropat pentru a se învia din nou împreună cu Hristos. Exact după aceasta înseta ființa mea lăuntrică! Când a sosit în sfârșit timpul, am intrat în anul 1978 plin de bucurie în apa rece ca gheața a lacului Zürich. Am fost botezat înăuntrul Numei lui Isus. După ce am ieșit din apă, peste mine a venit din cer o bucurie și o putere tot mai mare în fiecare ceas. Aproape că nu îmi venea să cred: tot ceea ce mi-am dorit, a început – asemenea unui izvor – să erupă în mine. Din acel ceas și până în ziua de astăzi, în viața mea are loc o transformare puternică după alta. Am experimentat la botezul meu în apă ceea ce spune Fapt.2.38 despre acesta: „Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos spre iertarea păcatelor voastre; și veți primi darul Sfântului Duh.” Începând cu acest ceas eu nu numai că am fost pe deplin încredințat de iertarea păcatelor mele, ci și de puterea de a nu mai fi obligat vreodată să mai fac toate aceste păcate. La început ca un firisor de apă râul Duhului Sfânt

a crescut în viața mea până ce m-am putut lăsa aprins de el în toate domeniile.

Capacitate de iubire transformată

Începând cu ceasul botezului meu și a primirii Duhului Sfânt nici o putere a iadului nu a mai putut împiedica ceea ce avea de gând Dumnezeu deja înainte de întemeierea lumii. Trăiești și tu conștient că Dumnezeu a alcătuit un plan bun pentru viața ta deja înainte de întemeierea lumii? (Efes.1.3-4)¹ Când acest plan începe să se îndeplinească au loc lucruri în noi și în jurul nostru pe care prin puterea proprie nu le-am putea face niciodată. Puterea lui Dumnezeu mă mână deodată ca oriunde ajungeam, să depun mărturia Evangheliei. Orice frică a trebuit să cedeze lucrării pline de putere a Duhului Sfânt. De acum înainte n-am mai vrut să las nefolosit nici un prilej de a mărturisi Evanghelia despre Isus Hristos. Abia ajuns la sfârșitul zilei de lucru, eu mergeam dintr-un loc în altul, vizitam oameni în case și îi căutam pe stradă.

¹ „Binecuvântat să fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare duhovnicească în locurile cerești în Hristos, după cum ne-a ales El înainte de întemeierea lumii ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui în dragoste.”

Oriunde ajungeam, Duhul Domnului pregătise deja terenul. Niciodată până atunci, eu nu am cunoscut ceva mai frumos în viața mea decât eliberat de păcat să pot curge pur și simplu împreună cu râul Duhului. Au început să aibe loc lucruri dintre cele mai minunate. M-am rugat cu un alcoolic rugăciunea păcătosului și n-am știut deloc că a fost ultimul său prilej să-L primească pe Isus Hristos în viața lui. După câteva zile Dumnezeu l-a luat la Sine. Bunicul meu în vârstă de 91 de ani, care o viață întreagă nu a vrut să știe nimic despre Dumnezeu, a ajuns ca sub influența ungerii Duhului Sfânt să se pocăiască sub lacrimi. Când m-am rugat cu el rugăciunea păcătosului (este vorba de rugăciunea de întoarcere la Dumnezeu, așa cum am scris-o în capitolul patru) și el a repetat cuvintele, eu n-am știut că vor fi ultimele sale cuvinte pe care urma să le vorbească cu mine. Într-o deplină mulțumire, cu lacrimi în ochi, noi ne-am luat pe scurt un rămas bun. Scurt timp după aceea a venit peste el o febră, a pierdut cunoștința și Domnul l-a luat la El. Oriunde ajungeam, puteam experimenta cum deodată oamenii erau mișcați de Dumnezeu și mulți au început o viață nouă și au devenit creștini. Chiar și în timpul zilei la lucru dragostea lui Dumnezeu m-a mânat atât de puternic, încât n-am mai putut și nici n-am

mai vrut să tac. Fiecare client în parte, parcă era de la sine înțeles, a fost confruntat cu Evanghelia. Duhul Domnului era atât de activ, încât de regulă aveam nevoie abia de câteva secunde sau minute pentru a ajunge să discut cu orice fel de oameni despre Isus. Întreaga firmă de aproximativ 120 de salariați a ajuns în acest fel în cel mai scurt timp să audă Evanghelia. De la cel mai mic muncitor auxiliar și până la direcțiune, toți au trebuit să o audă. Dorința de a-L mărturisi pe Isus ca viață, lucra atât de puternic în mine, încât petreceam zilnic mai multe ore în rugăciune. Seara, după serviciu, dragostea lui Dumnezeu mă atrăgea afară pe străzi și în piețe. Deodată pretutindeni nu mai exista ceva mai frumos decât să mărturisesc viața și puterea transformatoare a lui Dumnezeu. După ce nu mai erau oameni pe stradă, nu rareori, din pură îndrăgostire în Dumnezeu, predicam pe malurile lacurilor lebedelor, rațelor și broaștelor. Poate cineva se gândește că aceasta nu mai este normal. Bineînțeles că este normal! Doar Isus a spus: „Căci din plinătatea inimii vorbește gura” (Mat.12.34). Hristosul, Care locuiește în noi, este plin de dragoste mântuitoare, plin de dragoste pentru oameni și pentru întreaga creație. El a murit pentru noi plin de dor. Dorul Lui este acela de a ne conecta cu viața

Sa revărsătoare. Eu afirm astăzi că: dacă un om nu deține același fel de dragoste mântuitoare în sine și nu există o revărsare a slavei lui Dumnezeu într-un fel rânduit lui personal, el ori nu și-a predat cu adevărat viața lui Dumnezeu, sau el trăiește încă sau din nou amestecat cu păcatul. Unde este Duhul Domnului, acolo este libertate. Libertate față de orice pofte și constrângeri, libertate față de păcate și patimi, libertate față de orice răutate și întuneric. Isus a spus cândva: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura. Dar El spunea acestea despre Duhul pe care aveau să-L primească cei care vor crede în El ...” (Ioan 7.37-38). Noi nu avem voie să stăm liniștiți până ce nu am devenit un astfel de râu de apă vie. Pentru că Isus a spus pe de altă parte: „Dar oricui va bea din apa aceasta pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el un izvor de apă, țâșnind în viață veșnică” (Ioan 4.14). Ai devenit deja un izvor de apă vie? Eu nu mărturisesc aici despre erupții de simțăminte, ci despre râuri de putere în Duhul Sfânt care te transformă neconținut pe tine și întreaga ta împrejurime. Oriunde nu are loc o transformare continuă, nu este la lucru Domnul. Ar trebui să te lași cercetat profund la

Eroare! Stil nedefinit.

o evaluare dacă tu nu ești un astfel de izvor creator. Să nu te mulțumești niciodată numai cu iertarea păcatelor. Alături de răscumpărarea ta (apolytrois) străduiește-te la fel și pentru eliberarea ta din faptele păcătoase (aphesis). Dar nici cu aceasta să nu te dai mulțumit niciodată! De-bia când tu însuți și împreună cu tot mediul tău creștin ai devenit un râu de apă vie, tu te afli în elementul care ți-a fost rânduit înainte de întemeierea lumii. Să nu-ți permiți niciodată odihna până ce nu ai aflat acest râu, și înainte de toate, până ce nu te-a apucat el pe tine!

Situații financiare transformate

Tot mai mult service-ul auto, unde eram angajat, se transforma într-un fel de stație misionară. În diferite secții s-au pocăit oameni, care la rândul lor mărturiseau Evanghelia altor colegi cu o dinamică asemănătoare. Afacerile prosperau în mod deosebit și clienții începeau tot mai mult să mulțumească direcțiunii că la cumpărarea mașinii ei primeau de asemenea și consiliere. Dar fiindcă direcțiunea mea era de origine evreiască, ea n-a mai dorit aceasta. Așa că am fost rugat să nu mai spun nimic cliențelor mele despre Isus Hristos. Am știut din acel ceas că n-aș putea niciodată să promit așa ceva

cu o conștiință bună. Eu eram deja înzestrat cu o atât de mare supracapacitate în puterea Duhului Sfânt, încât chiar și întreaga întreprindere cu toți clienții ei laolaltă mi se părea deja un câmp de lucru prea strâmt. Cum să mai pot suporta încă pe deasupra și o astfel de îngustare? Timp de câteva zile am adus această problemă cu sinceritate înaintea lui Dumnezeu. Deja cu câteva luni în urmă mi-a venit gândul cu privire la posibilitatea unei slujiri cu angajare totală. Foarte slab în mine însumi, dar într-o deplină certitudine, am decis apoi să-mi dau demisia în scris și să merg același drum ca și Arthur. Dacă cineva mi-ar fi declarat cu un an înainte că după douăsprezece luni voi face același pas ca și Arthur, eu l-aș fi declarat pe scurt drept nebun. Însă în puterea Duhului Sfânt totul este posibil. În timpul acela m-am rugat și mai intensiv și am mișcat neîncetat cele mai fundamentale promisiuni ale Sfintei Scripturi. A fost o luptă internă de luni de zile, mai ales pentru promisiunea lui Dumnezeu din Matei 6.33, unde este scris: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate aceste lucruri (întreaga aprovizionare) vi se vor da pe deasupra.” În adunarea noastră se predica deseori despre credință și se și trăia exemplar dependența de Dumnezeu. Când m-am aflat în sfârșit în fața

alegerii între două școli biblice, parcă mi-a fost scris în registrul genealogic, s-o aleg pe aceea care *nu* îmi promitea nici o asigurare financiară. Așa că era vorba numai de școala biblică internă a bisericii. De asemenea era clar chiar de la început că și eu, asemenea exemplului meu Arthur, să renunț la toate economiile mele și să le pun la dispoziția Împărăției lui Dumnezeu. Prin faptul că am câștigat mulți bani și fiindcă urmăream ținte înalte, se putea elibera pentru lucrarea lui Dumnezeu o sumă foarte frumoasă. Și aceasta am făcut-o cu bucurie și veselie și nu a trebuit să regret aceasta niciodată până astăzi. Bineînțeles că am făcut-o în ascuns, fiindcă mama mea nu a suportat atunci nici faptul că îmi părăseam serviciul și plecam la o școală biblică. Această veste a bruscat-o în așa măsură încât a anchilozat. Din aceasta ea a putut fi eliberată numai printr-un medic și o injecție. Dar pentru mine era un lucru de onoare să nu spun nimănui că toți banii mei s-au dus. Desigur că acest pas nu a fost unul ușor. El a avut loc de-abia după ce luni de zile am petrecut fiecare minut liber în rugăciune și m-am luptat, ca în sfârșit să pătrund prin constrângeri extreme de încercare spre acest pas. În același timp, ceva ca o lege sfântă m-a mânat în interiorul meu să pun la încercare promisiunile lui Dumnezeu încă în vremea

dinainte de a mă căsători. Așadar atât credința cât și relația cu Dumnezeu și tăcerea sfântă nu puteau fi mai veritabile. Eram conștient de la început că anii de pregătire urmau să fie chiar numai baza pentru această încercare a credinței. Dar am fost gata și decis să preiau orice îndrăzneală în Numele lui Isus. Deși eram creștin numai de doi ani, eu L-am experimentat pe Dumnezeu cu o atât de felurită claritate încât mi se părea chiar blasfemitor să nu mă încred pe deplin în promisiunile Sale din Sfânta Scriptură și să-mi bazez întreaga viață pe ele. Nimic nu mi se părea mai vrednic în acel timp decât aceasta. Așa că mi-am achitat casa, mi-am plătit toate notele de plată curente și mi-am dat banii. De atunci viața mea a devenit o aventură. În timpul primei acțiuni evanghelice de vară la școala biblică s-au mai lăsat motivați și alți câțiva frați să se încreadă deplin în Domnul în privința financiară. Noi eram ca niște copii și în același timp ca visători.

Note de plată transformate

În timpul unei scurte pauze în acțiunea evanghelică un participant la acțiunea evanghelică de vară a exclamat deodată între noi: „Veniți și voi la o înghețată?” Imediat cei mai

mulți au fost de acord și au pornit. Prietenul meu și cu mine ne-am privit în ochi. Nici unul nu trebuia să spună celuilalt că ar avea poftă de o înghețată. Însă nici nu trebuia să ne spunem că portmoneele noastre erau goale. Dar umpluți de o bucurie necugetată am luat-o din loc curioși la ce va face Domnul. Așa că scurt timp după aceea ședeam într-un cerc mare în fața paharului nostru cu înghețată și cafea. Din când în când ni s-au întâlnit privirile. Pe lângă o tensiune sfântă, care plutea pe undeva în aer, nu existau nici un fel de indicii că Dumnezeu ar face ceva pentru noi. Dar pentru aceasta noi nu am lăsat să ni se strice plăcerea și ne-am bucurat ca niște copilași, participând cu râvnă la discuții. Însă cum tot trecea timpul și simțeam că ar fi cazul să plătim, ni s-a făcut totuși ceva mai neplăcut în stomac. Îi povestisem fratelui cât de credincios a intervenit Dumnezeu mereu până acum. Pentru el era experiența începătorului. Însă în timp ce pe undeva el se putea baza pe cuvântul meu, eu eram complet dependent de Dumnezeu. Acesta a permis ca lucrurile să ajungă efectiv până acolo încât nu am putut ocoli faptul de a chema servitoarea pentru a plăti. Ea s-a apropiat cu un pas foarte rapid de masa noastră și și-a deschis portmoneul ei mare. Acum a venit momentul. Un val

fierbinte de sânge mi s-a urcat spre cap și sudoarea fricii voia să apară pe frunte. Totuși simțeam foarte clar că prin credință aveam de făcut o mișcare spre portmoneul care se afla în buzunarul din dreapta spate a pantalonului. A fost ca punerea mâinii în foc. În timp ce am tras portmoneul din buzunarul pantalonului și l-am luat în ambele mâini, s-a întâmplat ceva uimitor. Cineva din cerc a exclamat: „Lasă-mă pe mine să plătesc această tură.” Și înainte de a-mi fi deschis portmoneul gol, servitoarea s-a întors de la mine și a început să încaseze banii pe partea cealaltă. Inimile noastre săltau ca vițee de îngrășat. Ne-am îmbrățișat de bucuria credincioșiei lui Dumnezeu și a biruinței pe care chiar o câștigasem. Dumnezeu a început în acest fel, cu primii pași mărunți, să ne învețe cum se trăiește prin încredere. Curând a ajuns o experiență de toate zilele să dăm banii oamenilor cu care intram în vorbă. În acest fel, de exemplu, cumpăram literatură evanghelistică și o făceam cadou oaspeților mei pe care i-am luat cu mine la evanghelizare. Ca o ploaie pe pășunea cosită proaspăt era apoi experiența „manei” trimise de Dumnezeu din cer.

Situații de restricte transformate

Aceste experiențe mereu însoțitoare ale întreținerii de Dumnezeu n-au dus deloc la vreo ciuntire internă. Dimpotrivă, zi de zi Duhul Sfânt mă înzestra cu tot mai multă așteptare să mă încred în Dumnezeu deasupra aprovizionării de bază. S-a dovedit tot mai vădit că Dumnezeu face mult mai multe semne și minuni când se trăiește într-o continuă așteptare de a fi la timpul potrivit la locul potrivit. Într-o dimineață la școala biblică Duhul Sfânt m-a mânat din nou fără echivoc să ocup un loc anume la dejun. De regulă erau prezenți aproape o sută de studenți în sala de mese supraplină. În timpul servirii mesei nu mi-am putut da seama ce ar putea fi. Simțeam numai foarte clar că Dumnezeu va face ceva în timpul mesei. Așa că mă rugam neîncetat și eram deschis pe recepție. Deodată în spatele meu s-a auzit un strigăt puternic. Când m-am întors, chiar în spatele meu ședea o soră a cărei păr lung și creț s-a atins de o lumânare aprinsă în timp ce s-a rezemat în spate. Toți erau șocați în jur, când de pe capul ei s-a înălțat o flacără mare. Acesta era momentul. Fără să mai fie nevoie de gândire nici o secundă, Duhul Sfânt m-a îndemnat să bat cu palmele mele direct pe capul ei. Cu o singură lovitură flacăra a fost

stinsă și părul ei a fost salvat. Dacă ar fi trecut numai câteva secunde mai mult, probabil că ar fi fost nevoie ca ea să fie internată la spital cu arsuri grele. Îndreaptă-ți atenția mereu spre acțiunile Duhului Sfânt, atunci și calea ta va deveni o bucurie fără de sfârșit!

În timpul primei noastre călătorii misionare în jurul Mării Mediterane m-am rugat neîncetat împreună cu prietenul meu cel mai bun de la școala biblică pentru noi prilejuri să-I putem sluji lui Dumnezeu. Într-o seară Dumnezeu S-a proslăvit într-un fel deosebit. Noi ne aflam pe drum undeva într-un ținut imens de singuratic. Un drum șerpuia sute de kilometri printr-un teritoriu pustiu și în parte foarte împădurit. În lung și-n lat nu se putea vedea nici o casă. Când undeva în mijlocul teritoriului am făcut o pauză de odihnă cu convoiul nostru, am simțit din nou această prezență tainică a lui Dumnezeu. Aceasta se manifestă printr-o așteptare continuă inexplicabilă, într-o tensiune internă umplută de bucurie a deplinei încredințări că va avea loc ceva deosebit. Așteptarea noastră se afla lăuntric deja la tensiunea maximă. Dar ce se putea întâmpla deosebit în mijlocul unui loc singuratic și sălbatic? Chiar ne culcasem sub cerul liber în sacii noștri de dormit, și iată că a început. De departe s-a auzit venind o

mașină. Cu câteva sute de metri înaintea locului nostru de dormit, aceasta a început să scârțâie și să huruie groaznic. Se auzea de parcă s-ar trage un tren pe șine cu toate roțile blocate. Exact la înălțimea capetelor noastre vehicolul s-a oprit deodată. Acesta a fost semnul pentru noi. Amândoi am sărit fulgerător din sacii noștri de dormit și am alergat prin stepă spre vehicol. Noi ne aflam în miezul Algeriei și în același timp pe un teritoriu mahomedan în care am fost arestați toată clasa și am primit o interdicție de misiune sub amenințarea unei pedepse. În timp ce prietenul meu discuta cu mahomedanii, eu m-am pus la treabă ca mecanic auto ca să cercetez defectul la mașină. Încă înainte de a fi constatat că se desfăcuse un șurub care se înțepenise între volantă și blocul motor, mahomedanii deja erau evanghelizați. Tot scenariul a durat poate un sfert de oră. Bineînțeles că am mărturisit tuturor pasagerilor că nu în zadar au avut ei pana în acest loc. Oricum, înaintea noastră și după noi cel puțin o sută de kilometri nu era de găsit nici o casă sau ceva asemănător. Noi am jubilat cu privire la acest eveniment și am dat Domnului toată cinstea. Și cu toate că era deja miezul nopții, acel presentiment divin de așteptare nu ne-a lăsat să ne odihnim. Simțeam neîndoielnic că Dumnezeu avea *încă ceva* în

plan. Intuitiv mi-am luat cutia mea cu scule și am pus-o la căpătâiul sacului meu de dormit. Ne-am rugat din nou împreună și ne-am culcat din nou. Însă de-abia ne-am întins, s-a și auzit zgomotul unei alte mașini. De data aceasta la câteva sute de metri de noi a început un hodorogit și uruit. Mașina tușea și strănuta atâta timp, până ce a ajuns să se oprească exact la nivelul capetelor noastre. Cu un „slăvit să fie Domnul” și un „aleluia” noi am sărit din nou în sus, de data aceasta deja cu sculele în mână și am alergat printre tufe spre această mașină. Din mașină au ieșit din nou mahomedani cărora nu le venea să creadă ochilor: ei se aflau aici în mijlocul unei zone împădurite cu o pană serioasă și o jumătate de minut mai târziu stau în fața lor doi bărbați cu cutia de scule în mână, întrebându-i dacă au nevoie de ajutor. Eu am început să verific defectul la mașină și prietenul meu de școală biblică a predicat Evanghelia despre Hristos. El a povestit acestor oameni cum cu nici o jumătate de oră înainte a avut loc deja aceeași scenă și anume în același loc. Aproape că nu le venea să creadă ce auzeau. Însă ei au trebuit să le ia ca atare la cunoștință. Isus Hristos, Domn peste cer și pământ, Domn și peste mahomedani era Cel care îi invitase la această discuție evanghelică. Când eu am eliminat defectul

de la carburator, s-a încheiat și evanghelizarea. Ne-am luat rămas bun fericiți în cunoștința faptului că atât aceștia cât și ceilalți mahomedani nu vor uita niciodată această întâmplare.

Câini transformați

Pe lângă nenumărate alte transformări de care am avut parte în călătoriile noastre misionare a mai fost și întâmplarea cu câinii sălbatici. Aceștia au sesizat în haite mari că au intrat străini în teritoriul lor. Dar noi toți eram pur și simplu morți de oboseală și tânjeam după somn. Însă prin atacuri repetate aceste haite de câini au pornit împotriva locului nostru de dormit. În parte din oboseală, în parte și din mânie, dar și din disperare, doi dintre studenții școlii biblice s-au aruncat înarmați cu bâte asupra câinilor pentru a-i alunga. Însă s-a întâmplat contrariul, până ce s-a văzut că ei nu vor mai ajunge la odihnă până ce nu ne vor fi alungat *pe noi*. Știind că Dumnezeu ne-a ascultat de atâtea ori, am urmat îndemnului Duhului din noi și L-am rugat pe Domnul transformărilor să intervină. Ca urmare aproape că nu am mai putut dormi de atâta bucurie, că de-abia a trecut un minut și întreaga haită de câini a amuțit deodată și toți

misionarii epuizați au avut o noapte reconfortabilă.

Sceptică transformată

Însă cele mai numeroase semne și minuni Dumnezeu le-a făcut mereu în domeniul aprovizionării. Un prieten apropiat mie, care era cam sceptic față de felul meu de aprovizionare, m-a invitat la schiat. Față de relatările mele el a fost exact atâta timp sceptic până ce a văzut cu ochii săi cât de exact mă aprovizionă Dumnezeu pe mine. Căci în timp ce urcam cu telefericul, la bocancul meu de schi lipsea una din cataramele principale. Câteva coborâri le-am făcut fără aceasta. Apoi am găsit – în timpul unei opriri intermediare spontane – chiar în fața ochilor săi o cataramă zăcând în zăpadă. Aceasta avea exact mărimea cataramei mele care lipsea și s-a potrivit exact la bocancul meu. Începând cu acest ceas și prietenul meu a putut crede că transformările lucrurilor își aveau originea de sus și nu din fantezia mea.

Dependență de droguri transformată

În acel timp eu petreceam aproape fiecare minut în rugăciune. Într-o seară, era pe la ora 21.00, duhul prorociei a venit peste mine cu o claritate pe care nu am aflat-o niciodată până atunci. Dumnezeu mi S-a descoperit dintr-o latură pe care nu o pot înțelege decât numai cei cu credința unui copil. Am simțit cu o claritate absolută cum mi-a promis Duhul Sfânt că încă în acea noapte El va aduce la Hristos un om prin mine. El mi S-a descoperit în acest timp ca un prieten de joacă. Era ca și cum ar fi spus: „Fugi încotro vrei, sari cât vrei de repede, ascunde-te unde vrei (eu o transcriu ome-nește), facem pariu că tu nu reușești să treci pe lângă acel om rânduit mai dinainte?” „Zici cu adevărat?”, am răspuns eu și deja am pornit să fug, odată la stânga, odată la dreapta, odată în sus, odată în jos, m-am oprit, m-am ascuns în spatele unui tufiș și am fugit cât am putut de repede încolo și înapoi în felurite direcții. În acest fel m-am jucat în fața Domnului timp de două ore. Deplina încredințare nu m-a părăsit nici un moment că Dumnezeu va birui. Apoi, cred că era pe la miezul nopții, am cam obosit și o îndoială ascunsă a vrut să roadă în mine că până la urmă aș putea să câștig totuși pariul. Dar atunci, aflându-mă pe o stradă întune-

coasă, am văzut direct înaintea mea cum s-a deschis o ușă și un om a ieșit din casă. N-am știut unde mă aflu. Dar cu acest om am avut cu ani în urmă un contact strâns. El era chiar pornit în acest timp neobișnuit să-și pună bicicleta la loc sigur. Când ne-am recunoscut în întuneric, am ajuns imediat la o discuție intensivă care s-a încheiat cu o predare a vieții pe genunchi și o mântuire din cea mai adâncă dependență de droguri. Prietenul meu cu catarama, care îl cunoștea personal pe acest om, când a auzit despre transformarea lui, a finanțat imediat cu bucurie o parte din reabilitarea din droguri a acestui suflet salvat. Dumnezeu a câștigat pariul și eu am fost cel mai fericit păgubaș de pe pământ!

Studenti de școală biblică transformați

La începutul anilor 80 Anni mi-a trimis entuziasmată o carte de trezire. Pe atunci încă nu intuiam deloc că ne vom căsători cândva și că această carte urma să-mi pregeze întreaga cale a vieții. Am citit-o cu consternare și cu entuziasm. Consternare, fiindcă mi-am dat seama că mă aflu într-o structură falsă de învățătură. La noi se dădea învățătura că nu mai există darurile Duhului Sfânt. Că vremea

semnelor și a minunilor ar fi încetat. Însă în acea carte am citit exact contrariul. Am citit despre revărsări ale Duhului Sfânt, despre nenumărate semne și minuni. Pe lângă aceasta, Anni m-a mai aprovizionat și cu casete de învățătură din America. Pentru prima dată în viață am crezut că pot înțelege cu adevărat ce înseamnă credința. Fiindcă în toate aceste mărturii am regăsit mirosul Dumnezeului meu, m-am pocăit pe loc și am început imediat să mărturisesc și să propovăduiesc deschis credința în Duhul Sfânt împreună cu toate darurile Sale. Peste studenți bolnavi ai școlii biblice mi-am pus cu îndrăzneală mâinile și am aflat cum vindecările au venit fulgerător peste ei. Fără să mă gândesc nici măcar un moment ce efect va avea asupra întregii conduceri a școlii biblice schimbarea mea, eu am plecat într-o duminică cu un student al școlii biblice la Bodensee și l-am botezat în apă după ce el și-a predat viața lui Isus. Cuvântul credinței l-a impresionat atât de mult, încât el nu s-a mai depărtat de lângă mine. Înainte el a fost cel mai tăcut răsăd pe care l-am cunoscut până atunci în școala biblică. Deja în timpul botezului, când mi-am pus mâinile pe el, fără vreo manipulare din partea mea, el a început deodată să vorbească în alte limbi. Duhul său s-a revărsat în zilele

următoare prin cel puțin cinci limbi noi. Începând cu acel ceas el a fost un om transformat. Jumătate din rudele sale s-au pocăit pe intervalul câtorva săptămâni; el își puna mâinile pe mașini de cosit defecte și vedea cum funcționau din nou. Nici măcar zece cai nu l-ar mai fi putut trage din nou înapoi în meandrele vechi ale inerției, fricii de oameni și mediocrității. Însă aceste evenimente și altele au răscolit întreaga școală. Am fost solicitat spontan de către conducerea școlii să mă dezic oficial de toate darurile Duhului Sfânt, de toți oamenii cu orientare penticostal-harismatică și de asemenea de tot materialul de învățătură corespunzător. Am fost trimis la Zürich în biserica mea maternă. Acolo presbiterii după un fel de interogatoriu au format un cerc în jurul meu și au poruncit diavolului vorbirii în limbi să iasă din mine. Dar în timpul eforturilor lor exorciste eu mă rugam în cea mai mare liniște lăuntrică în alte limbi și nu simțeam decât încurajare în prezența Domnului. Deci, fiindcă nu am vrut să mă dezic deschis de mădulele Trupului lui Hristos și n-am fost dispus să hulesc harismele Domnului, eu am fost exmatriculat pe loc din școala biblică și izolat de toate bisericile. Până la aceste evenimente eu am fost oarecum „cocoșul între găini”, dar începând cu această zi am fost

tratat ca un lepros. Așa mi-am pierdut și căminul duhovnicesc. Această experiență a fost desigur extrem de grea, dar în duhul eu am fost deosebit de mângâiat și fericit. Prezența Domnului și pacea Lui au fost neîntrerupt peste mine – aleluia!

Conducere transformată

Acel presbiter, care poruncise peste mine, mi-a povestit mai târziu că scurt timp după aceea el a fost inundat de prezența Duhului Sfânt când se afla în tren. În timp ce el citea ziarul fără să bănuiască ceva, deodată în fața ochilor săi a apărut o vedenie și el a început fără să fi intenționat, nici să fi considerat învățătura corespunzătoare, să vorbească cu glas tare în limbi. După aceea, el însuși a fost prigonit și exclus. Corespunzător unor relatări ulterioare, aproximativ nouăzeci la sută dintre conducătorii bisericii mele de atunci și-au schimbat poziția față de Duhul Sfânt și darurile Sale. Dar cu toată dezbinarea de atunci, pentru că nu a fost niciodată prelucrată oficial, produce până astăzi cele mai rele zvonuri cu privire la mine, în mine și în noi toți cresc neconținut pacea lăuntrică și bucuria neîmpărțită în Domnul transformărilor. Noi ne bucurăm de ziua cea mare în care El, în același fel cum a

început cu aceste transformări deosebite, ne va uni din nou inimile și căile noastre. Fiindcă El este unic peste noi toți.

Inspector de poliție transformat

După excluderea mea din școala biblică eu mi-am găsit adăpost într-o echipă de misiune pentru India și Nepal. Timp de nouă luni ne-am dus cu sute de mii de scrieri și cărți prin satele și munții Indiei și Nepalului pentru a le aduce acolo tuturor oamenilor Evanghelia despre Isus Hristos. În Nepal unii creștini se aflau deja în închisoare din pricina Evangheliiei. Deja pocăința oamenilor aducea cu sine închisoarea. Și dacă cei nou pocăiți erau botezați de noi, se putea conta pe mai mulți ani de închisoare. În timpul unui marș de misiune lung de peste 200 de kilometri prin munții Nepalului, împreună cu fratele meu însoțitor, în răstimpul a paisprezece zile am fost arestat de trei ori. Dar de fiecare dată a avut loc o schimbare orientată de sus, așa că am fost din nou eliberați sub avertisment. Odată am fost din nou arestați, și fiindcă închisoarea era prea plină am fost ținuți sub arest într-un vechi hotel. Pașapoartele ne-au fost luate înainte. Nu știam ce fel de pedeapsă ne așteaptă. Ziua următoare am fost duși la inspectorul de

poliție. Pe biroul său mare se aflau stivuite cu grijă toate edițiile scrierilor noastre. El a vorbit foarte aspru cu noi, iar noi ne străduiam să nu înțelegem pe cât posibil nici un cuvânt din ce voia să ne spună. Dar deodată, după ce ceilalți polițiști au dispărut din birou, el s-a înclinat în față și ne-a întrebat prețul acestor cărți în parte. Aproape că ne-a apucat spaima, fiindcă ne temeam de o amendă mare sau o altă pedeapsă cumulată pentru fiecare carte distribuită. Deci am făcut pe scurt socoteala și i-am spus prețul. Atunci el și-a scos pe neașteptate portmoneul, ne-a plătit, a luat întreaga stivă și a ascuns-o cu grijă în masa lui de birou. Apoi ne-a înmânat din nou pașapoartele, ne-a dorit toate cele bune și ne-a dat drumul. Iar noi am răspândit mai departe sute de mii de tractate, broșuri și cărți la o mulțime de oameni.

Case transformate

Mulți ani mai târziu am auzit de la un misionar că în munții Nepalului au luat ființă sute de biserici de casă despre care nu se știe cine le-a întemeiat. El a descris aceste biserici ca încă pe deplin nestrucate și lipsite de tipicele dezbinări teologice. Evident că nici un misionar încă nu se află într-o relație strânsă

cu ele. Rugăciunea lui a fost ca ele să nu ajungă niciodată în mâinile unor biserici sau alianțe de biserici stricate. Dar cine se îngrijește de ele și cine le-a născut la urma urmei? Sigur este că în orice caz trebuie să fi fost Domnul transformărilor, pentru că sute de case au fost transformate. Însă în anii înaintea existenței lor, numai puțini oameni erau dispuși să facă marșuri grele pe jos în munți și să semene cuvântul. Cei mai mulți misionari, pe care i-am cunoscut, se îngrijeau mai mult de burțile lor, se umpleau cu bunuri de lux și nici unul dintre ei nu ne-a însoțit în expedițiile noastre anevoioase. Însă pentru noi s-a împlinit cuvântul din Eclesiastul 11.1: „Aruncă-ți pâinea pe ape și după multe zile o vei găsi din nou.” Aleluia!

Inimi transformate

Când după nouă luni de ședere în misiune mă aflam din nou pe pământ elvețian, în buzunar mai aveam numai șaptezeci de franci. Toate lucrurile mele au încăput între timp într-o singură valiză. Și așa stăteam acolo fără biserică, fără serviciu și fără să știu cum o să meargă mai departe, și aceasta în Elveția noastră scumpă! Dar de la început eu mi-am pus încrederea în Dumnezeu și nu în oameni.

Așa că pur și simplu am început din nou să curg împreună în râul Duhului și să fac toate lucrurile pe care mi le arăta El. Într-un timp foarte scurt am fost înzestrat din nou cu tot ce aveam nevoie pentru viață. Te întrebi în acest loc cum se poate „curge din nou pur și simplu în râul Duhului?” Acest lucru este foarte simplu și posibil de învățat și pentru tine. Pentru aceasta este nevoie numai să cunoști adevărata viață și pacea lui Dumnezeu. Isus ne-a adus o pace și o viață supranaturală pe care lumea nu o cunoaște. Fără cunoașterea personală a acesteia, bineînțeles că nu se poate umbla în acest râu. Problema constă în faptul că astăzi se consideră aproape pretutindeni că se posedă deja totul și nu mai este nevoie de nimic. Dar nu se observă deloc că Isus a mărturisit despre o dimensiune mult mai adâncă de pace și de viață decât se posedă. Vrei să cunoști acea viață mai adâncă, atunci anunță-te pentru o evaluare și pentru o zi de vizitatori premergătoare. Noi ajutăm cu plăcere fiecăruia, care nu o poate afla singur. De multe ori sunt necesare și multe ore de suferință și de răbdare lăuntrică până ce Dumnezeu Se descoperă din nou fără echivoc. Îmi amintesc de prima experiență, când pe masa mea se stivuiau primele note de plată de 1000 de franci și eu nu aveam nici cea mai

mică idee de unde urmau să vină banii. Rudele și prietenii mei considerau că aveam destule economii pentru a rămâne pe linia de plutire în anii de studiu. Deci chiar în timp ce mă aflam întins cu fața în jos și așteptam suferind pe Dumnezeu, a sunat la ușă și au venit niște vizitatori. La plecare oamenii aceștia au făcut ceva ce altfel nu ar fi făcut niciodată: ei mi-au pus benevol bani în mână. Un alt vizitator a pus banii direct pe plicurile în care se aflau ascunse notele mele de plată, fără să știe că erau note de plată. Apoi altuia i-a apărut dorința în inimă să-mi facă cadou o mașină. Dar cele mai multe transformări Dumnezeu le-a lucrat începând cu ziua când m-am îndreptat spre Anni. Când mi-am dat seama într-o zi că fetița de 16 ani a devenit acum o domnișoară de 21 de ani și că între sutele de surori tinere pe care le-am cunoscut în anii trecuți nici una nu era ca ea, eu m-am încredințat pe predestinul meu, m-am îndreptat cu îndrăzneală spre ea și spre tatăl ei și am cerut-o în căsătorie. La început tatăl ei s-a speriat când i-am solicitat o discuție confidențială: „Vedeți”, a spus el foarte răscolit, „am spus deja cu ani în urmă că după studiu, dumneavoastră veți veni să mă pocăiți pe mine și pe noi toți.” „Dar”, i-am replicat, „nu există și alte teme despre care se poate discuta confidențial?”

„Poate chiar vreți să vă căsătoriți?”, a spus el puțin surprins. „Da, exact, ați lovit cuiul chiar în cap ... Și ghiciți, pe cine ...?” Atunci Domnul a transformat atmosfera tensionată și inima lui și mi-a dat cu bucurie fiica sa de soție. Nnicând vreun om, nici prieten și nici dușman nu s-a pus vreodată împotriva alegerii mele. Anni este partenera mea de viață aleasă înainte de întemeierea lumii. Pentru ea Domnul a transformat fiecare inimă! Anni, ca și mine, s-a rugat insistent ani de zile ca să fie ferită de partenerul fals. Între timp noi suntem căsătoriți deja de nouăsprezece ani și nu a trebuit să ne pară rău nici măcar o secundă că ne-am spus „da” pentru o cale comună a vieții. Ea este o adevărată regină între femei, persoana cea mai neasemuită pe care am cunoscut-o în viața mea de până acum.

Călătoria de nuntă transformată

Cu atât mai mult mă rușinez acum, când îmi amintesc, cum la începutul căii noastre comune eu am lăsat loc unei credințe mărunte. Căci atunci când a fost vorba de decizia care dintre călătoriile de nuntă să o alegem, eu am permis în inima mea greșeala să consider alegerea variantei celei mai ieftine de călătorie. Însă Domnul transformărilor nu a permis

să fac deciziile mele dependente de situația mea vizibilă sau de sărăcia mea. Am simțit foarte clar că Dumnezeu mă provoacă cu întrebarea ce călătorie aș alege în cazul că încă m-aș afla în viața profesională de succes. Fără să ezit am spus: „Bineînțeles pe Insulele Maldive.” Atunci s-a întâmplat ceva de ce n-am avut parte până atunci în acest fel. Căci aceeași voce, care cândva mi-a spus: „Dă-ți toți banii și urmează-Mă!”, mi-a spus acum: „Rezervează această călătorie!” Ce fel de răscoliri sentimentale aduce cu sine un asemenea pas nu le poate sesiza decât cel care trăiește el însuși în sărăcie. Deja în anul 1984 această călătorie costa cu totul inclusiv aproximativ 7.000 de franci. Iar eu mă aflam pe deasupra și în situația provocatoare de a avea nevoie de o completă mobilare a casei și chiar și de o mașină nouă, căci cea veche era bună de casat. La aceasta se mai adăugau și finanțele necesare pentru a putea finanța și nunta. După simțământul meu omenesc eu nu mă puteam gândi nici măcar la prețul verighetelor noastre. Dar prezența Domnului era prea puternică pentru a mă eschiva în ceasul acesta deosebit. Am vorbit cu Anni despre aceste oferte ale Domnului și când am avut amândoi pace cu privire la acestea, eu am rezervat această călătorie. După această decizie au

urmat realmente câteva ore nebuloase în care, încețoșat interior cât și exterior, eu pășeam într-un parc în sus și în jos, luptându-mă în rugăciune cu toate felurile închipuibile de îndoieli. Însă ca și în toate exercițiile anterioare, Domnul S-a proslăvit fără grijile și adăugirile mele. Deodată am fost înveliți din toate părțile cu daruri în bani. Nu ne puteam opri din mirare. În acest fel la timpul și ceasul potrivit a fost achitată orice notă de plată. Am putut face călătoria noastră de nuntă pe Insulele Maledive, să mobilăm din nou întreaga casă, să cumpărăm o mașină folosită mai bună și să finanțăm de asemenea toate cheltuielile pe care timpul acesta atât de intensiv le-a adus cu sine. La urmă, după ce am trecut prin toate și ședeam acasă în noul nostru cămin, noi aveam din nou, ca de obicei, aproximativ 100 de franci bani gheață în buzunar, nimic mai mult.

Dimensiuni de slujire și de viață transformate de la A până la Z

Printr-o călăuzire primită prin post și rugăciune noi am intrat în chemarea noastră, într-o lucrare creștină de reabilitare printre drogați, suferinzi psihic și nevoiași de tot felul. După ce am colaborat numai câteva luni în această lucrare, Dumnezeu a permis vrăjmașului să distrugă această lucrare. Un prieten iubit de-al nostru era întemeietorul și conducătorul acestei case. Fiindcă el a pătruns mult prea repede, fără fundamente solide, într-o lucrare de eliberare, el și-a pierdut controlul peste întreaga sa slujire și a ajuns în tuburări ireparabile. S-a încercat din toate părțile să se oprească acest necaz, dar se părea să fie un lucru hotărât din partea Domnului. Lucrarea lui s-a prăbușit în sine. Prietenul nostru nu numai că și-a pierdut mintea clară, dar și relația lui de căsnicie și familia sa. El a ajuns dărâmat și tulburat pe stradă. Datorită acestei prăbușiri noi am ajuns în acel timp pe stradă cu toții, șaisprezece persoane, și aceasta bineînțeles ca întotdeauna – fără bani.

Desigur că primul meu gând în această situație nouă a fost să mă reîntorc la meseria mea. Când ne-am pus calea noastră prin rugăciune în fața Domnului, eu nu puteam ocoli cuvântul din Ioan 10.12: „Dar cel plătit, care nu este păstor și ale cărui oi nu sunt ale lui, când vede lupul venind, lasă oile și fuge; și lupul le răpește și le împrăștie. Cel plătit fuge, pentru că slujește pentru plată și nu-i pasă de oi.” Mai mult de zece oameni se aflau în îngrijirea noastră. Ei veneau din droguri, alcool și suferințe psihice de tot felul. Cum aș fi putut să-i las pe stradă și să mă gândesc numai la viața noastră? Anni născuse cu câteva săptămâni în urmă pe Simon, primul nostru fiu. Însă în acest necaz mare eu nu puteam da prioritate familiei mele. Așa că m-am hotărât să îngrijesc de toți acești șaisprezece oameni. Când am strigat la Domnul, Dumnezeu a transformat în primul rând restriștea, așa că am putut să închiriem pentru trei săptămâni o casă mare. Desigur că îți mai amintești de relatarea mea cu privire la pariul cu Domnul transformărilor. Acea casă era deschisă pentru noi, numai fiindcă acel om mântuit după timpul de reabilitare a lucrat într-un azil de bătrâni al cărui conducător era proprietarul acelei case de oaspeți. Fiindcă el a știut de această mântuire de la miezul nopții și prețuia atât de mult

ajutorul nostru de atunci, el a redus o mare parte a prețului obișnuit. Domnul să-l binecuvânteze pentru aceasta. În același timp, mama mea a găsit „din întâmplare” un vechi carnet de economii de-al meu din tinerețe. Ea m-a sunat și mi-a spus că pot să ridic 1500 franci. Aceasta era exact suma de care aveam nevoie pentru aceste trei săptămâni. Prin prăbușirea lucrării, în care noi am fost numai voluntari, s-au răspândit rapid zvonuri rele în întreaga Elveție. Dumnezeu a permis Diavolului să pună în circulație zvonul că eu l-am prăbușit de conducătorul meu și am acaparat puterea. Aceasta a avut urmarea că chiar și casele de asigurare au aflat acest lucru și în parte nu mai erau dispuse să ne pună la dispoziție mijloacele financiare de drept pentru îngrijirea acestor oameni. În această situație fără ieșire noi am pornit să găsim pentru viitor o casă proprie. Am cotrobăit prin aproape toate ziarurile din Elveția. Atunci o colaboratoare de-a noastră a găsit în sfârșit un anunț în ziar cu privire la casa noastră principală de azi din Walzenhausen. După ce am privit cele mai felurite proiecte, numai acesta putea fi luat în calcul. De-abia ne venea să credem: chiar în Walzenhausen ... cu vedere spre acea școală biblică care a interzis tuturor studenților chiar și intrarea în discuție cu noi. Era o casă

străveche, în esență o casă aproape bună de demolat. Însă avea pretutindeni paturi vechi și dispunea de tot inventarul necesar. Noi am putut s-o ocupăm după trei săptămâni, fiindcă proprietarul ei avea o tumoare mortală și voia să iasă din casă la fel de repede cum voiam și noi să intrăm în ea. La început negocierile nu arătau bine deloc. Cine vinde o casă unui om care nu deține capital propriu nici un franc și care bancă l-ar gira cu plăcere pe acesta? Dar sub puterea lui Dumnezeu toate sunt cu putință. Domnul transformărilor a înclinat spre noi toate inimile. Banca se gândea că va face marea ei afacere, iar fostul proprietar a cerut pentru suma respectivă aceleași dobânzi ca și banca. O zi după încheierea contractului am aflat că am plătit cu 200.000 de franci prea mult pentru acest proiect. În situația economică și legislativă de atunci aceasta însemna că cel puțin cinci ani nu aveam nici o perspectivă să scăpăm de această casă. Dar oricum: aveam o casă proprie și după trecerea a trei săptămâni noi am putut să ne mutăm în ea și să continuăm îngrijirea celor aflați în nevoie. În profida zvonurilor rele și ale îndoielilor, unele case de asigurare s-au declarat în sfârșit dispuse să ne plătească sumele lunare de drept. În acest fel ne-am putut menține pe linia de plutire. Noi am intrat în această comunitate destinală cu

suferinzi de tot felul, fiindcă Dumnezeu mi-a promis prin Cuvântul Său să-mi descopere pe această cale toate tainele esențiale ale zidirii bisericii. Dar înainte de toate El ne descoperea neîncetat noi trăsături ale ființei Sale.

Strategie de aprovizionare transformată

Apoi se părea că Domnul vrea ca în fața zvonurilor defăimătoare cinstea să fie numai a Lui. Fără să-mi comunice dinainte, ca de obicei, ce face, El mi-a redus pas cu pas toată puterea de conducere. Ori ce câte ori predicam Cuvântul lui Dumnezeu în acele zile, am realizat faptul că inima mea avea tendința să se încline să vorbească după gura oamenilor. Căci deseori aveam de propovăduit și mesaje aspre de judecată. Fiindcă nu am reținut niciodată vreun cuvânt, trebuia să aflăm deseori că oamenii ne părăseau. În noua noastră situație aceasta însemna mereu pentru fiecare „plecat” două până la trei mii de franci venit mai puțin la sfârșitul lunii. Această tensiune de a depinde de bani, legată de cei care căutau ajutor, a ajuns în mine o povară insuportabilă. Într-o zi mi-am dat seama că nu mai puteam purta această tensiune și am căutat sfatul Domnului timp de trei zile în post și

rugăciune. Să mă reîntorc la meseria mea nu puteam, fiindcă nici un drum nu îmi era deschis. Situația cu „cel plătit” era încă tot aceeași și pe deasupra ne mai aflam și cu proiectul nostru de demolare ca într-o capcană. În ce privește înaintarea în felul existent, drumul era de asemenea închis datorită motivelor amintite mai înainte. Așadar nu mai exista nici un înainte și nici un înapoi. După ce am plâns trei zile în fața Domnului și zăceam pe podea descumpănit, Duhul Sfânt a început să vorbească inimii mele. El a descoperit o dată mai mult cu o absolută claritate calea de ieșire pe care ne-a pregătit-o deja înainte de întemeierea lumii. Soluția era atât de simplă și de șocantă în același timp, încât în primul moment credeam speriat că nu am auzit bine. Dar fiindcă era vocea inconfundabilă a Domnului tuturor transformărilor, această cale de ieșire m-a bucurat atât de mult, încât pentru prima dată, după luni de zile, am putut respira din nou adânc, să chiui de bucurie și să cânt. Dumnezeu mi-a zis: „Dezleagă-te din nou complet de orice fel de asigurări pământești și trăiește din nou înaintea Mea, așa cum ai trăit în toți anii dinainte; renunță la toți banii de asigurare, primește-i gratuit pe toți oamenii și nu spune nimănui, afară de casa voastră, ce fel de pași ați făcut, pentru că Eu, Domnul, sunt

îngrijitorul vostru, Eu singur.” Am plecat cu mașina acasă ca un visător. Ceea ce era de neînțeles și amenințător pentru mintea omenească naturală, a fost pentru omul meu lăuntric o pură Evanghelie aducătoare de fericire. Ajuns acasă, mi-am adunat imediat echipa și i-am prezentat calea nouă. I-am rugat pe toți să ia acest cuvânt în timpul de stat înaintea Domnului și să-l verifice timp de o săptămână. După o săptămână urma să ne întâlnim din nou și să ne depunem reciproc mărturia dacă am putut să recunoaștem sau nu în această indicație glasul lui Dumnezeu. Până în ziua de azi noi procedăm în același fel în toate deciziile esențiale. Astfel de inspirații pot fi și din mintea omenească și în cel mai rău caz din inspirația Diavolului. Numai sub puterea Duhului Sfânt și sub semnul de recunoaștere a păcii Sale dumnezeiești este posibil să deosebești clar glasul lui Dumnezeu de un glas străin. Când ne-am întâlnit din nou s-a întâmplat neînchipuibilul privit omenește. Fiecare dintre cei șapte membrii de atunci ai echipei a mărturisit că are o „bucurie ușuratică”. La fiecare gând de a urma acest cuvânt cu credincioșie, puterea Duhului ne ridică mereu și la fiecare gând de a nu urma acestui cuvânt, ne părăsea orice curaj. În acest fel am scris scrisorile de renunțare către toate casele de

asigurare și le-am dus în mod festiv în rugăciune la poștă. Chiar acea caserie de asigurare care la început a vrut să nege orice sprijin a fost singura care ne-a răspuns cu o obiecție la renunțarea noastră. Ea a refuzat în scris retragerea noastră. În acest fel a trebuit să insistăm printr-o revenire scrisă că nu mai vrem acești bani. Dumnezeu a planificat aceasta așa, pentru că suma de lipsă pentru luna următoare El a vrut să fie acoperită încă de caseria de asigurare contestatară. Cu aceasta El ne-a clarificat că în orice vreme El poate transforma dușmanii în prieteni sau instituțiile statale în îngrijitori părintești.

Poziție de credință transformată

Fiindcă nu aveam voie să spunem ceva cuiva dinafara lucrării noastre despre tăierea ombilicului nostru financiar, vorbit pur omenește era absolut imposibil să ne putem menține peste linia de plutire pentru a doua lună. Numai dobânzile se ridicau lunar la peste 4.000 de franci. La aceasta se adăugau toate asigurările, combustibilul de încălzire, curent electric, apa ș.a.m.d. La toate acestea încă nu aveam nici vreo bucată de pâine între dinți. Pe deasupra, casa era atât de dărăpănată, încât vântul trecea pretutindeni prin ea. Puteam încălzi cât voiam

și tot frig era. Deci așa se adunau notele de plată. La început părea că nu se întâmplă absolut nimic. Plimbările mele de rugăciune deveneau tot mai lungi, până târziu în noapte. Uneori nu dormeam nopți întregi și stăteam înaintea lui Dumnezeu și așteptam. Eram obișnuit de ani de zile să mă încred în El, însă această nouă dimensiune a depășit cu mult credința mea de până acum. În fiecare situație nouă am simțit clar că aveam o urgentă nevoie de o cunoaștere mai profundă a lui Dumnezeu. Mă înconjurau temerile morții din toate părțile. Încă tot nu înțelegeam bine că în toate situațiile vieții Dumnezeu era interesat nu numai ca să nu mă îndoiesc de El, ci să ajung la odihnă numai în El. Când ajungeam să mă epuizez efectiv în rugăciune și credință mărunță și mă simțeam realmente aproape de moarte, era totdeauna ca o nouă înviere. Fără să-mi pot explica fenomenul în mod natural, mă simțeam deodată în deplina încredințare a prezenței lui Dumnezeu. Situația ca atare, privită în exterior, nu s-a schimbat deloc și totuși știam deodată lăuntric cu o deplină încredințare dumnezeiască că rugăciunea mea era ascultată. În acest fel am învățat mereu să mă scol din nou din cele mai adânci ceasuri de moarte și să mă reîntorc în casă bucuros. Cu toate că am fost avertizat din diferite părți ca să renunț la

această lucrare pentru că m-am „supraestimat”, eu nu mai puteam altfel decât să mă odihnesc mângâiat în Dumnezeu. Fiecare om ajunge în viața sa în situații care îl descoperă în întreaga sa neputință. Dacă tu te afli chiar într-o astfel de situație și nu există nici înainte și nici înapoi, atunci nu uita niciodată ce ai citit chiar acum: așteaptă-L pe Domnul cu o privire neabătută spre El și fără să dai loc îndoielii, iar El îți va transforma strâmtorarea ta în lărgime și lipsa ta în surplus. Este *imposibil* de căzut mai jos decât până la punctul interior al morții. Acolo tu te afli direct în miezul vieții de înviere.

Lipsă transformată

Și mereu s-a repetat din nou. De fiecare dată a fost o trăire atât de fantastică, încât nu ajung cuvinte omenești să o poată descrie suficient. De exemplu, chiar la sfârșitul lunii deschideam cutia poștală și găseam în ea un plic gros. Nimeni nu știa de unde era. Dar mii de franci erau împachetați în el. Exact suma care încă mai lipsea pentru restul lunii. Odată, când chiar ședeam laolaltă cu echipa și ne sfătuiam în criză cum vom continua dacă Dumnezeu nu intervine neîntârziat, s-a deschis ușa cafenelei noastre. A intrat o persoană necunoscută nouă,

ne-a înmânat un plic și a dispărut din nou fără nici un cuvânt. Când am deschis plicul, am găsit 500 de franci în el. În același timp a ajuns la noi o donație de peste 4.000 de franci. De fiecare dată aproape că nu ne venea să credem când ascultam istoria acestor donații. Undeva în Zürich a murit o fată tânără datorită drogurilor. Sora ei, care moștenise mica ei avere, a decis să pună acești bani la dispoziție pentru reabilitarea drogaților. În timp ce se gândea cu privire la această intenție, ea s-a întâlnit pe podul cheiului din Zürich cu o creștină pe care o cunoștea. Ea s-a interesat la ea unde ar putea da acești bani cel mai bine. Cealaltă creștină auzise că în Walzenhausen s-a întemeiat un nou centru creștin de reabilitare și a propus să le trimeată nouă. A fost din nou exact suma care ne lipsea la sfârșitul acelei luni.

Odată una din membrele echipei noastre nu a ținut secretul și i-a povestit fratelui ei trupesc că ne-ar mai lipsi încă 800 de franci. Acesta și-a scos imediat portmoneul și i-a dat acești 800 de franci. Când ea a venit la noi radiind de bucurie și ne-a spus că a primit banii, peste mine a venit inexplicabil o mânie sfântă. Așa se întâmpla întotdeauna când Dumnezeu ne învăța despre Împărăția Sa și legitățile rânduielilor Sale. „Doamne, de ce simt eu acum o

mânie sfântă în mine?” M-am informat exact cum s-a întâmplat că a ajuns la această donație. Atunci ea a trebuit să mărturisească faptul că a rupt secretul profesional. Am simțit ca și cum mi-ar fi trecut o sabie prin suflet. Într-o râvnă cu adevărat sfântă eu mi-am muștră echipa ca ea să nu mai rupă niciodată din neatenție credincioșii, trădând necesitățile noastre spre afară. Această colaboratoare a trebuit pe loc să meargă și să dea înapoi acești 800 de franci.

Dacă te încrezi într-adevăr în Dumnezeu, tu nu-ți poți face un rău mai mare decât atunci când încerci cu puterea proprie să ajuți la acest proces al răbdării. Să nu faci niciodată așa ceva, pentru că ea rupe în două întreaga ta putere de încredere și te paralizează pentru alți pași de încredere în continuare. Când de multe ori trebuie să aștepti în răbdare până în ultimul minut, nu există o hrană mai importantă pentru duhul nostru decât să experimentăm la timpul potrivit cum credincioșii lui Dumnezeu ne aprovizionează. Numai această experiență este cea care ne transmite puterea pentru pași și mai mari de încredere. În timpul primilor cincisprezece ani ai lucrării noastre de reabilitare Dumnezeu ne-a învățat să cunoaștem într-un fel deosebit de intensiv multitudinea

posibilităților Sale de aprovizionare. În aceasta, partea deosebită consta în faptul că zi de zi noi primeam mereu exact suma de bani de care aveam nevoie realmente pentru a trăi. Deseori dispuneam chiar de numai aproximativ cinci franci în timp ce ședeam la masă împreună cu peste șaisprezece oameni. Dumnezeu nu ne aproviziona mereu numai cu bani. De multe ori, când din nou nu mai aveam nimic, o mașină se oprea în fața ușii și intra un bărbat care pune în fața noastră cratițe mari cu mâncare gata gătită. La sfârșitul lunii eram obișnuiți de-a lungul anilor să avem parte ca echipă de așa numita „mâncare de spânzurătoare”. Era mereu ultima seară din lună cu echipa, care se suprapunea de cele mai multe ori cu ultima perioadă de așteptare. Fiindcă atunci nu mai era altceva la dispoziție, noi trebuia în acel moment să luăm hrana din congelator. Acolo noi puneam la o parte de preferință cele mai bune bucăți de carne pentru ocazii festive. Așa se făcea că chiar la această masă primeam servit mereu cele mai scumpe cotlete, fripturi ș.a.m.d. Dar lipsă nu am dus niciodată nici măcar un ceas. În anumite momente Dumnezeu ne aproviziona și prin faptul că ne deschidea ochii pentru ceea ce se mai afla la dispoziție. Cu timpuri în urmă se mergea efectiv prea repede la prăvălie pentru a

cumpăra de exemplu o pensulă nouă, un ciocan sau orice. În acele zile, chiar când nu mai erau bani, colaboratorii noștri au vrut să cumpere pensule noi. Atunci am trimis un participant prin casă și i-am dat sarcina să caute pensule. Când a revenit, el ținea în mână o întreagă legătură de pensule în parte de cea mai bună calitate. Acum știam de ce nu ne-a dat Dumnezeu banii.

Casă transformată

Cu toate că noi primeam numai zi de zi cele mai necesare lucruri, Domnul transformărilor ne-a îndemnat să începem cu renovarea casei vechi. La început am cam avut probleme cu aceasta și mă_gândeam în sinea mea să desfac pereții, să pun covoare vechi pe ele și să le bat la loc în cuie. De asemenea între noi nimeni nu se pricepea în construcții. Dar la timpul potrivit Dumnezeu a trimis doi bărbați la noi care se pricepeau cumva în toate aceste lucruri. Ei ne-au condus la surse bune de cumpărare și ne-au ajutat în decursul săptămânilor la restaurare. Ceea ce nici unul dintre noi nu și-ar fi putut închipui nici pe departe, acum era pe punctul de a se împlini. Dumnezeu a început să transforme casa noastră veche. În acei ani a trebuit să mă_gândesc de multe ori la declarați-

ile rudelor și cunoscuților mei care îmi tot spuneau: „Cum vrei tu să-ți hrănești vreodată familia sau să plătești chiar și numai chiria, dacă renunți la meseria ta pentru a-L sluji pe Dumnezeu și pe oameni?” Pe atunci eu mă puteam baza numai pe promisiunile dumnezeiești din Biblie care îmi promiteau o aprovizionare sigură. La aceasta eu primeam imediat avertizarea provocatoare: „Ivo, dar toate acestea le-au scris niște oameni și nu Dumnezeu. Gândește-te – hârtia acceptă orice.” La aceste contraziceri chinuitoare eu nu puteam spune decât că se va dovedi în practică care dintre noi a vorbit drept. De aceea în acest loc dau Domnului toată cinstea pentru felul în care a dat El răspuns practic la întrebările de atunci. Pentru că am sesizat că la fiecare copil, pe care ni l-a dăruit Dumnezeu, El a adăugat în același timp un nou proiect de construcție sau chiar o casă nouă. „Cum vei hrăni tu cândva copiii ...?”, am fost întrebat acuzator. Iată aici răspunsul pe baza celor zece copii ai noștri: Chiar când s-a născut Simon în anul 1984, după cum am amintit deja, am cumpărat vechiul hotel „Frohe Aussicht” („Priveliște fericită”, nota trad.), actualul „Panorama-Zentrum”. Când a venit pe lume în anul 1986 al doilea născut, David, noi eram pe punctul să construim din camerele dărăpănate de hotel de

la al treilea etaj o locuință frumoasă de patru camere. La nașterea lui Lois noi am renovat întreg etajul întâi al casei noastre principale, oricum șase camere. Nu este nevoie să amintesc special că la fiecare etapă, întotdeauna la momentul potrivit, Dumnezeu ne-a trimis nu numai cele mai noi surse de contact, ci și finanțele și ajutoarele necesare pentru aceasta. Când a venit pe lume în 1989 Noemi, locuința noastră de mansardă de la al treilea etaj ne-a devenit deja prea mică. Așa că din vechea scenă și fostele vestiare noi am construit o locuință mai mare de cinci camere. Fiindcă acolo aveam nevoie de mult mai mult material de construcție și pe deasupra aveam de îngrijit neîntrerupt douăzeci de oameni, Dumnezeu ne-a călăuzit în așa fel, încât să demolăm la timpul potrivit tâmplăria unui frate de credință bătrân și să o folosim pentru noi. În acest fel am avut la dispoziție toate corpurile de încălzit și conductele de încălzire, de asemenea instalații sanitare, ferestre și uși. În vechea tâmplărie scara mare era agățată numai de un cablu. Nu a trebuit decât să o dezlegăm și să o introducem în proiectul nostru de construcție. Ea s-a potrivit la centimetru în planurile noastre desenate mai dinainte. Pe de altă parte am putut procura, aproape făcut cadou, o garnitură de bucătărie, altfel inaccesibilă. Pe

deasupra, Dumnezeu ne-a dăruit toate înzestrările necesare să putem executa noi înșine aceste lucrări de construcție. Pentru toate lucrurile pe care noi nu le puteam executa, Dumnezeu a trimis feluriți frați experimentați care ne-au ajutat gratuit la munca de construcție. Când în 1990 a venit pe lume Sulamith, al cincelea copilăș, și acea locuință de devenit prea mică. În același timp simțeam în duhul meu că în echipa noastră de colaboratori se va schimba ceva în curând. Această impresie s-a adevărit pentru că doi colaboratori s-au căsătorit și aveau nevoie pentru ei înșiși de o locuință proprie. Tot sub aceeași impresie a păcii dumnezeiești eram mânat să proiectez noi planuri de construcție. Am desenat o casă pe care o puteam construi peste casa noastră. Acesta a fost proiectul cel mai mare de până atunci. Chiar în acest timp Dumnezeu ne-a dat un participant care era dulgher de meserie. Cu toate că acest bărbat ne-a devenit pacient datorită diagnozei sale de suprasolicitare, Duhul Domnului mi-a descoperit că pot să-i predau întreaga responsabilitate pentru această construcție nouă și că aceasta va fi pentru el în același timp terapia și vindecarea lui. Spus și făcut. În timpul acestui proiect Domnul l-a transformat pe acest om suprasolicitat într-un colaborator plin de putere și sănătos. Când

toate planurile au fost desenate, am primit un anunț telefonic al unui predicator din satul vecin. El m-a întrebat dacă aş avea nevoie de niște conducte. Eu i-am replicat: „Bine zici, câteva conducte, noi chiar pornim o construcție nouă.” El m-a înștiințat imediat că va demola o fabrică veche pentru a construi un centru de credință nou. În acest fel am fost invitați să demolăm vechea sa fabrică și să ne luăm tot materialul de care am putea avea nevoie. Literalmente pentru bani de buzunar în acele zile, noi am adus cu camioanele material lemnos, un acoperiș întreg și șaptesprezece corpuri diferite de încălzire cu toate conductele aparținătoare. Totul s-a potrivit ca tăiat la dimensiune în cadrul proiectului nostru de construcție. Relatarea în detaliu ar fi prea lungă. În orice caz, Dumnezeu a pus în mișcare patruzeci de voluntari pentru a ne ajuta la această muncă de construcție. Era ca într-un stup de albine. În numai câteva luni casa era complet gata. Nu am avut parte de nici un fel de lipsă. Când în 1992 a venit pe lume Elias, al șaselea copil al nostru, noi am putut restaura întreaga sală. În principiu nu ar mai fi fost necesar să mai aducem astfel de argumente practice, pentru că scepticii noștri au fost aduși cu toții la tăcere deja înainte de casa pusă peste casă. Dar Dumnezeu nu Se

lasă batjocorit. Ceea ce a început, El a continuat în același stil. Cu nașterea lui Joshua în anul 1993 noi am fost abilitați să renovăm complet întreaga cafenea, acoperișul, fațada și sala multifuncțională. Cu Jan-Henoch, al optelea copil, în anul 1995 a fost renovat tot etajul doi și casa scării principale de jos până sus. Nu sunt de omis al nouălea copilăș, Anna-Sophia (1997) și al zecelea copilăș, Ruth-Elpida (1999). Dacă vrem să completăm acest lanț de proslăvire, putem să legăm desigur de Anna-Sophia a doua noastră casă de oaspeți, casa Hofstatt, și de Ruth-Elpida a treia noastră casă de oaspeți, casa Eloah. După ce, de-a lungul anilor, locul a devenit tot mai strâmt și valul celor care cereau ajutor a crescut mereu, a fost inevitabil să nu cumpărăm și alte case de oaspeți. În timp ce ani de zile ne aflam în negocieri pentru aceste case și nu aveam nici vreo șansă de a cumpăra casele cu prețurile considerate de noi, Domnul transformărilor a făcut ca întreaga piață de case să se răstoarne cel mai avantajos pentru noi. În acest fel am putut cumpăra aceste case cu a treia parte din prețul inițial. Dar aceste case aparțineau înainte acelei școli biblice care m-a dat afară, fiindcă nu am vrut să-L tăgăduiesc pe acel Dumnezeu Care încă și astăzi dăruiește toate

Cuvânt de încheiere

darurile duhovnicești și face semne și minuni.
Această școală nu mai există.

Dinți transformați

Pe lângă aceste evenimente Dumnezeu a aprovizionat familia noastră mereu crescândă și prin faptul că El ne-a pus în contact și cu alte slujiri. Astfel există o adunare de surori, care în Numele Domnului și-a luat sarcina de viață să ofere un loc gratuit de odihnă pentru slujitorii complet angajați în slujire. Domnul a realizat acest contact printr-o fostă participantă a noastră. Aceste surori se consideră călăuzite altfel decât noi. Ele lucrează la locuri de muncă oficiale, își pun banii laolaltă și slujesc cu aceștia celor pe care Dumnezeu îi călăuzește ca și pe noi. Astfel ele au cumpărat, la o depărtare de numai o oră și jumătate de domiciliul nostru, o casă de vacanță deosebit de frumoasă, în care ne putem reface gratuit deja de câțiva ani cu întreaga familie. Apoi altor frați de credință le-a venit pe inimă să se îngrijească de dinții noștri. De mai mulți ani un frate vine neobosit de la o depărtare de patru ore de la domiciliul său dus-întors, să pună agrafe de dinți copiilor noștri care au nevoie. Pentru aceasta el a refuzat să i se dea nici măcar o amărâtă de marcă. El și-a făcut o datorie să se îngrijească de acești copii. După ce în primii ani de credință mi-am neglijat rău dinții, Domnul mi-a pus pe inimă să mi le pun

în ordine. Am auzit de un medic dentist creștin eminent undeva în Germania. M-am dus la el pentru a-mi pune în ordine dinții. Când am intrat, el mi-a dezvăluit în primul rând că a venit la credință prin slujirea mea. Apoi timp de multe ore el mi-a făcut o revizie generală de cea mai înaltă calitate. Plata, care sigur că ar fi depășit cu mult 10.000 de mărci, el mi-a refuzat-o din mulțumirea sa din inimă și dragoste. Dumnezeu S-a îngrijit și într-un alt fel de dinții mei. Anume, când în timpul serviciului militar dormind în spatele unui camion încărcat, am fost trezit de un continuu simțământ de picioare reci. Însă când am realizat la trezire că picioarele îmi erau calde, am rămas culcat și încercam să dorm mai departe. Când același simptom a crescut mereu și a ajuns să aibe un efect provocator asupra mea, puțin supărat m-am așezat, aplecându-mă în față peste picioarele mele. În aceeași secundă, în spatele meu a trosnit ceva îngrozitor. De la o înălțime de aproximativ doi metri și jumătate o mașină de scris militară grea (15-20 kg) s-a prăbușit exact pe locul unde cu o secundă înainte se afla culcat capul meu. Pentru că eram culcat cu fața în sus, cu siguranță că toți dinții mei și capul meu ar fi fost strivite. Din acel moment toate simptomele de frig la picioare au dispărut. Domnul

transformărilor a hotărât să fie altfel decât cum s-a gândit vrăjmașul. Slavă lui Dumnezeu pentru dinții noștri sănătoși!

Direcții de mers cu mașina transformate

La 1 septembrie 1999, împreună cu soția mea și cu opt copii ai noștri, ne aflam în drum spre Zürich pentru o acțiune evanghelică. Pe la ora 12.30 ne-am urcat cu grabă în autobuzul nostru alb, pentru că deja la ora 14.00 urma să cântăm și să prezentăm piesa audio-vizuală „Höhere Gewalt” („Forță majoră”, nota trad.). Fiindcă înainte mi-a lipsit timpul să mă pregătesc, am lăsat-o pe soția mea să conducă și mă pregăteam în timpul călătoriei pe autostradă. În acest timp Duhul Sfânt îmi mărturisea continuu că acei oameni cărora le vom sluji ar fi deosebit de închiși pentru primirea Evangheliei. Așa că eu am inițiat un timp de rugăciune în timpul călătoriei. Ne-am rugat pentru ocrotire pe drum, pentru înzestrarea necesară a inimilor și pentru străpungerea Cuvântului. În timp ce după zece minute cugetam pe ce cale va pregăti Domnul pe acei oameni, s-a auzit deodată un pocnet mare. Anii se afla chiar în depășire cu 120 km/oră când a explodat anvelopa roții din stânga-
90

spate. Imediat spatele autobuzului a început să derapeze în așa măsură încât ea a pierdut orice control asupra mașinii. „Isuse, Isuse!” am auzit-o strigând cu glas tare. Ca și cum eu aș fi fost ascultarea ei, am apucat volanul pentru a readuce vehicolul, care se afla aproape de-a curmezișul șoselei, să-și revină în direcția de mers. Dar n-a mai ajutat nimic. Cu viteza cu care derapase mai înainte spre dreapta, cu aceeași viteză derapa apoi spre stânga. Noi ne îndreptam cu mare viteză spre parapetul lateral. Deodată în interiorul mașinii s-a dezlănțuit o luptă duhovnicească. Chiar înainte de ciocnirea inevitabilă de parapet, Duhul lui Dumnezeu a strigat poruncitor în mine: „În Numele lui Isus!” Pe loc, în ciuda oricărei legi, mașina a trecut pe lângă parapet. Ca la un schimb de lovituri, din soția mea striga repetat: „Isuse! Isuse!” și apoi din mine: „În Numele lui Isus! În Numele lui Isus!” La fiecare strigăt după ajutor a urmat ajutorul pe loc. Ne aflam înfășurați într-un câmp enorm de putere. Autobuzul nostru patina, încă tot pe transversal, cu mare viteză de-a lungul șoselei, dar nu s-a răsturnat. Apoi vehicolul s-a rotit în așa fel încât am putut vedea toate mașinile și camioanele venind cu mare viteză spre noi. Atunci la ultimul „Isuse, Isuse!” ... „În Numele lui Isus!” a avut loc minunea absolută. Ne-am pomenit

deodată parcați cu spatele pe banda pentru mașini defecte și anume chiar de-a lungul parapetului. Aliniat ca și cu o riglă, autobuzul stătea paralel cu parapetul la numai câțiva centimetri de el. Și toate acestea fără vreo ciocnire, fără vreun carambol în masă și fără nici o zgârietură. Și autostrada nu avea decât două benzi, iar circulația era intensă. Doar o mică defecțiune a avut loc la bara de protecție când am încercat zadarnic prin mersul înainte să eliberez roțile mașinii afundate într-o rigolă înălțată de scurgerea apelor. Dar nici această pagubă nu ar fi trebuit să fie, pentru că Domnul a așezat mașina exact la capătul unui loc de parcare. Altfel, la circulația intensă existentă, noi nu am fi putut întoarce autobuzul în direcția de mers. La urmă, prin trei metri de mers în marșalier am putut elibera roțile din partea stângă din rigolă și deja ne aflam pe locul de parcare. Un șofer de camion, care a urmărit întreaga manevră din locul de parcare, s-a oprit în dreptul nostru, a coborât fereastra cu reculegere și a depus mărturia întâmplării neobișnuite. I-am înmânat caseta mea „Höhere Gewalt” („Forță majoră”, nota trad.) și i-am explicat că noi eram chiar în drum ca să prezentăm acest scenariu audio-vizual. El s-a uitat la titlu și a afirmat: „Da, aceasta a fost cu adevărat o forță majoră”. El a plecat, iar eu am

montat roata de rezervă. Am ajuns în sfârșit la locul acțiunii noastre cu numai o jumătate de oră întârziere. Acum știam ce cuvânt aveam să folosesc la început. „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi mântui, iar tu Mă vei proslăvi”. Când auditoriul nostru a văzut anvelopa ferfeliță și a ascultat mărturia noastră, orice împotrivire a fost zdrobită și acțiunea noastră a fost pentru toți o binecuvântare simțibilă.

Spinare transformată

Nu numai de noi, ci și de prietenii noștri dragi Domnul transformărilor este întotdeauna înduioșător de preocupat. De a patruzecia mea zi de naștere eu mi-am invitat toți prietenii primilor douăzeci de ani de viață la un prilej festiv. Însă chiar cel mai bun prieten al meu de atunci, Rolf Müller, era de negăsit. I-am dat mamei mele sarcina să-l caute. Ea l-a căutat fără succes în întreaga Elveție. Nu era de găsit nici în cărțile de telefon și nici altundeva. Mama l-a căutat și în orașul Zürich. Însă fiindcă era bolnăvicioasă și slabă, ea a renunțat într-o zi. Chiar când a revenit resemnată în locuința ei, pentru că a renunțat să mai caute, ea a pornit epuizată televizorul pentru a se relaxa. Primul lucru pe care l-a văzut pe ecran

a fost un bărbat care stătea pe o scară și bătea în cuie o fereastră. S-au anunțat demonstrații și mulți se temeau că ferestrele lor vor fi sparte cu pietre. Deasupra acestui bărbat de pe scară era scris cu litere mari: „Rolf Müller”. Mama mea s-a speriat. Pentru că ea îl cunoștea încă bine pe Rolf din tinerețea mea, ea a văzut cu toată claritatea, „acesta este Rolf cel de negăsit!” Ea a fugit imediat la telefon și a găsit strada prin studioul de televiziune care filmase acolo acele scene. Când Rolf a sosit la mine, el mi-a povestit că s-ar fi aflat în America dacă nu ar fi căzut de pe o scară fracturându-și coloana vertebrală. Pentru toți medicii și pentru el însuși a fost o minune că nu a paralizat. Acest accident a avut loc exact atunci când el își bătea în cuie fereastra stând pe acea scară. „Dar cum se face că spinarea ta s-a vindecat într-un timp atât de scurt?”, l-am întrebat pe Rolf. „Nici eu nu știu și chiar și medicii stau în fața unei enigme”, a fost răspunsul său. În acel moment nu am putut evita să nu-L mărturisesc pe Domnul transformărilor.

Transformarea unor situații amenințătoare

Într-o zi în casa noastră au început să se schimbe deodată toate lucrurile. De câte ori ne adunam pentru a avea părtășie duhovnicească, puteam simți efectiv fizic că prezența lui Dumnezeu s-a retras de la noi. Din obișnuință noi ne-am cercetat reciproc în primul rând dacă în relația noastră cu Dumnezeu ceva nu mai era în ordine, dacă cineva avea vreo lipsă sau se află într-o relație nelămurită cu vreun semen. Dar nimeni nu s-a anunțat. Duhul lui Dumnezeu era atât de împiedicat încât nu a dăruit nici măcar o predică. În acest fel a trebuit să încheiem adunarea cu lucruri nerezolvate și sub cea mai grea apăsare. Și în același timp au început să sece tot mai mult toate izvoarele aprovizionării. În timp ce până atunci pâinea noastră necesară se colecta de obicei ca mana din locuri felurite și mici contribuții, acum deodată totul a secat. Dumnezeu a închis orice „robinet de bani”. Zi de zi ne adunam din nou și zi de zi se repeta această situație apăsătoare. Așa s-a întâmplat timp de aproximativ două săptămâni. Când am ajuns realmente să nu mai știm încotro și nu mai aveam nici puterea să mai putem trăi în acest fel, noi am strigat la Domnul. Am stăruit

după har de a ni se da cuvântul de cunoștință și de prorocie ca dar al Duhului ca să știm cauza pentru care El S-a retras în acest fel (1Cor.12.7-8)¹. O soră, de obicei tăcută până atunci, s-a simțit mânată puternic după această rugăciune să se ridice și să citească un cuvânt din Scriptură: „Cine a furat să nu mai fure.” Mai avea pe inimă încă alte două-trei locuri din Scriptură și toate au căzut ca o bombă. De-abia terminase de citit că un bărbat de lângă mine s-a prăbușit. El a mărturisit sub cea mai profundă durere că exact cu două săptămâni în urmă el a furat din caseria noastră din cafenea suma de 150 de franci. Pe loc prezența lui Dumnezeu a revenit între noi. Cuvântul Său a început să curgă din nou ca și aprovizionarea noastră de zi de zi cu bani. Pe astfel de căi Și-a împlinit Dumnezeu pas cu pas promisiunile Sale pentru noi, ca noi să ajungem să învățăm să cunoaștem Împărăția Sa și taina Bisericii în viața destinală comună. Noi am ajuns să recunoaștem tot mai mult că Biserica lui Isus nu este numai o organizație, ci un organism duhovnicesc îngemănat laolaltă. Suferința mea devine a ta și destinul tău devine al meu. Tot

¹ „Și fiecăruia i se dă manifestarea Duhului spre folosul tuturor. Căci unuia îi este dat prin Duhul cuvânt de înțelepciune; altuia cuvânt de cunoaștere datorită aceluiasi Duh ...”

ceea ce face un individ se răsfrânge asupra întregului organism. Fie bucurie, fie suferință. Evenimente asemănătoare au avut loc în cele mai felurite privințe. Dar Dumnezeu a transformat mereu aceste amenințări într-o încredințare fericită după o scurtă suferință și răbdare.

Instituție financiară transformată

Într-o zi a venit asupra noastră o mare amenințare existențială când instituția financiară, contrar tuturor convențiilor, ne-a încărcat cu note de plată peste măsură de mari. Noi am pus întotdeauna deoparte chiar numai atâția bani cât se cuvenea realmente statului. Dar deodată instituția financiară a acționat după bunul ei plac în dreptul nostru. Pentru că noi am fi fost ruinați pe loc, eu am înaintat o contestație. Ei au pretins cam 50.000 de franci mai mult. În acele luni era o povară aproape insuportabilă. Cu toate că responsabilul principal al acestei instituții financiare aflat la dispoziția noastră pentru acest caz era un creștin, nu a existat nici o milă pentru noi. El cunoștea exact situația noastră, cum trăiam și că tot ce aveam le-am pus la dispoziția folosului comun. Dar el, ca ultimă instanță cantonală, ne-a lăsat să cădem. Astfel de

încercări, care nu rareori ne loveau din partea instanțelor statului, m-au costat multe nopți nedormite. Ispita ca în astfel de vremuri de secetă să arunc totul la o parte era mereu mare. Deci, mă aflam chinuit culcat în pat și tot calculam în inima mea câte milioane de franci economisea statul anual prin slujirea mea. Cu fiecare repetare a acestui calcul de dreptate, durerea ardea și mai mult. Dacă și tu suferi de nedreptate în situații asemănătoare, atunci pune-L în fața ochilor tăi pe Domnul transformărilor. În fiecare caz în parte noi am acceptat pur și simplu la moment dat aceste lovituri ale nedreptății și am încredințat Domnului cazul nostru de drept. Cât de repede se rezolvă atunci fiecare nevoie lăuntrică – căci aceasta este cea mai rea. În acea situație fără de ieșire cu instituția financiară eu am început să aduc prin credință o „jertfă de dreptate”. Cu aceasta vreau să spun că pur și simplu cu puținii bani pe care încă îi aveam la dispoziție eu am început să plătesc primele note de plată. Atunci a venit deodată, contrar oricărei speranțe, o înlesnire de impozite de la cel mai înalt nivel federal. Când l-am întrebat pe creștin cum s-a ajuns la aceasta, el mi-a spus că nu știa nici el. Numai un lucru mi-a putut spune cu siguranță că nu el a fost acela care a inițiat această acțiune. A fost o dată mai mult

Domnul transformărilor Cel care a schimbat aceste amenințări în bucurie.

Denunțuri penale transformate

În anul 1993 a venit din nou o amenințare grea asupra noastră, când oameni defăimători au înaintat împotriva noastră un denunț penal de maltratare a copiilor. Până acum am avut parte de două ori de acest destin. De prima dată un medic trimis din partea justiției s-a aflat deodată la ușa noastră de intrare și a sunat. Noi eram chiar la telefon, așa că el a putut privi timp de câteva minute în camera noastră de locuit prin ușa deschisă. Când l-am rugat să intre, el ne-a spus că a venit să cerceteze copiii noștri cu privire la maltratări. Dar că el ar fi avut acum prilejul să privească un timp viața noastră familiară cu ochii săi proprii. Încă niciodată nu ar mai fi văzut astfel de copii. Bineînțeles că nu a putut găsi nici un fel de urme de maltratări. El a descris întreaga atmosferă a casei noastre ca pe o pace cerească și a ajuns la concluzia că nu puteau fi decât numai niște oameni rău intenționați cei care ne-au adus această acuzație defăimătoare. În acest fel noi am fost achitați cu cea mai bună mărturie și cheltuielile acestei investigații judecătorești au fost plătite de stat.

La a doua acțiune defăimătoare de același fel în iunie 2001 poliția judiciară a cercetat timp mai îndelungat pe la vecini și la școală situația adevărată. Într-o dimineață s-a bătut la ușa biroului meu și am fost arestați pe loc. Șase persoane de la poliția judiciară, poliția cantonală și poliția satului și judecătorul de percheziție au închis cu lacăt orice căi de fugă și ne-a despărțit imediat ca familie unii de alții. Am fost dus într-o mașină închisă și a trebuit să fac față orelor întregi de interogatoriu și acuzații pe care mi le-au făcut voit oameni rău intenționați. Între timp copiii au fost verificați până la extrem de către medici legiști de cel mai înalt rang. Sfârșitul acestei cercetări a adus și poliția judiciară la convingerea deplină că totul a fost o furtună într-un pahar de apă. „Dacă toate familiile ar fi ca a voastră”, spuneau ei, „atunci noi nu am mai avea de lucru.” Totuși mi s-au luat toate amprente digitale ca la un criminal notoriu, mi s-a făcut o analiză ADN la salivă și m-au fotografiat cu placă cu număr ca pe un criminal. Acele suciri răutăcioase ale felului nostru de educație, noi nu le putem elimina din părerea oamenilor până în ziua de astăzi. Pretutindeni, în Elveția și în Germania, mediile s-au bazat pe prezentările eronate ale defăimătorilor noștri. Dar Dumnezeu răspunde la aceste amenințări, aducând de atunci mii de

oameni la întrunirile noastre cu tematică de familie. Între timp șase din copiii noștri au adunările lor proprii de copii, trei dintre ei deja din 1999, în care ei învață sute de copii cum să fie exemplu acasă, cum să trăiască în școală și în societate în supunere, să asculte de părinți și să umble în Hristos. Cum se va finaliza întreaga prigoană noi încă nu putem spune astăzi. Dar un lucru știm cu siguranță: atâta timp cât rămânem credincioși Dumnezeului transformărilor, El va transforma toate atacurile spre cel mai mare avantaj al nostru și nu ne va lăsa continuu în mâinile împotrivilor noștri. Pentru că este scris: „Iată *toți* cei care sunt mâniați pe tine vor fi înfrunțați și acoperiți de rușine; cei care se luptă cu tine vor fi de nimic și vor pieri. Îi vei căuta și nu-i vei mai găsi pe cei care se certau cu tine; vor fi nimiciți, vor fi pierduți cei care se războiau cu tine. Căci Eu, sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te ia de mâna dreaptă, care-ți zice: „Nu te teme de nimic, Eu te voi ajuta.” (Isa.41.11-13). Observă tu însuși dacă acest cuvânt se va împlini exact așa, pentru că încă nu este vizibil pe deplin. În orice caz am primit achitarea din partea justiției. Scurt timp după aceea am fost luați la un fel de interogatoriu în fața tuturor cadrelor didactice și sinedriilor bisericesti. Un acuzator răutăcios a adus în fața acestui public

timp de o oră cele mai rele acuzații. Mie mi s-au dat apoi numai zece minute să mă pot apăra. Însă în acest timp scurt Domnul transformărilor a îndreptat inimile multora spre noi. Mereu au loc întâlniri în care cadrele didactice își declară solidaritatea față de noi și oroarea lor cu privire la acea seară. Când Dumnezeu începe să facă să ne cadă dușmanii noștri la picioare, atunci El o va face și până la cel din urmă acuzator. Aleluia, cât de bine și de relaxat poate trăi un credincios care își are identitatea în Domnul transformărilor!

Transformarea unui dușman

Niciodată nu este necesar să nutrim gânduri de răzbunare. Dumnezeu poate nimici dușmanii și prin faptul că îi face prieteni. Când într-o zi un frate, care mi-a fost dușman, a ajuns la convingerea că a greșit și i-a părut rău de defăimările sale împotriva mea, a decis să mă viziteze. Însă pentru că se temea să mă întâlnească, el s-a rugat cu ardoare Domnului ce să facă. Când s-a aflat undeva în Basel pe drum, el s-a decis să mă sune de la o cabină telefonică. Cu cât se apropia mai mult de telefon, cu atât mai mult se ridicau în el îndoiele. El se temea de această discuție, fiindcă credea că am să-l resping sau că voi

reacționa probabil cu amărăciune. Însă când a stat în cabina telefonică, el și-a ridicat ochii și a putut citi pe peretele cabinei telefonice următoarele cuvinte: Ivo te iubește! Când a citit aceste cuvinte, toată frica i-a fost înlăturată. El m-a sunat și eu i-am confirmat că aceasta corespunde exact adevărului. Prin acest semn de sus Dumnezeu a transformat o dușmănie veche într-o prietenie nouă.

Transformarea întregii slujiri

Însă cea mai mare dintre toate transformările de până acum, Dumnezeu a lucrat-o în timpul prăbușirii mele. Timp de peste șaisprezece ani eu am lucrat aproape zi și noapte spre interior și spre exterior. Fiindcă nu aveam decât puțini colaboratori, eram solicitat la extrem în același timp în diferite domenii de lucru. Eu însumi reparam întregul nostru parc de mașini, montam instalații de încălzire și sanitare la reconstrucții. Aproximativ de cinci ori pe săptămână învățam mica biserică din Walzenhausen. O dată pe lună eram de regulă patru până la cinci zile în slujirea externă de predică. Până în anul 1994 am scris cu propriami mână primele cinci cărți, le-am introdus în parte nopți de-a rândul în computer și apoi tot eu însumi le-am tipărit. Schimb de noapte

peste schimb de noapte, mii de predici, consilieri și ședințe cu colaboratorii, nenumărate încercări duhovnicești se aflau în urma mea. Apoi mai existau unele neclarități duhovnicești care mă împovărau extraordinar, pentru care până în acel timp nu am primit nici o claritate finală. Slujirea între drogați, bolnavi psihici și oameni de multe ori împotriviți mi-a săpat toate puterile. Într-o seară, mă aflam chiar la prelucrarea celei de a cincea cărți a mea, era ziua de 11 noiembrie 1994, întreaga mea viață s-a prăbușit într-un singur ceas. În urma acestei prăbușiri sistemul meu nervos neuro-vegetativ s-a făcut independent și mi-a provocat necazuri inexprimabile. Friguri, transpirații, presiuni în creier și piept. Oricare simțământ de viață m-a părăsit complet și s-a instalat o insomnie acută. După trei luni de insomnie acută a fost necesară chemarea unui medic la miezul nopții. Acesta mi-a prescris medicamente, dar care nu m-au ajutat deloc. Imediat ce vorbeam numai câteva fraze sau încercam să citesc numai câteva pasaje, în trupul meu se declanșa un uragan. Era ca niște tensiuni electrice care mă încărcau de la cap la picioare cu o stare de indispoziție. Pentru a mă putea reface am fost despărțit în anul 1995 trei luni de familia mea. Însă oricare încercare de auto-ajutorare a eșuat lamentabil.

A fost o spirală a morții care ducea tot mai în jos. La urmă am numărat aproximativ 1.000 de nopți nedormite. Cam la 700 dintre ele somnul era atât de deranjat încât dormeam abia două ore și acestea cu întreruperi. Începând cu ceasul prăbușirii, eu nu mi-am mai putut conduce familia sau lucrarea. A fost o mare încercare pentru noi toți și a durat aproximativ trei ani. Când nici medicamentele și nici alte intervenții nu mi-au putut ajuta, iar eu m-am aflat literalmente la marginea prăpastiei, m-am hotărât să părăsesc familia și totul pentru a mă lupta singur împreună cu Dumnezeu pentru viața mea. În tot timpul acesta eu n-am putut citi nici Biblia, nici să spun rugăciuni lungi. Totul și orice mă ducea la noi prăbușiri lăuntrice și exterioare. Prin medicamentele care mi-au fost administrate din Olanda, trupul meu a devenit atât de dependent, încât la întreruperea administrării lor aveam de luat în calcul cu siguranță patrusprezece zile de insomnie. Așadar, mi-am adunat colaboratorii, familia și soția mea iubită și le-am dat ultimele instrucțiuni. Le-am poruncit în Numele lui Dumnezeu să nu plângă, fiindcă simțeam că dacă am plânge acum, cu siguranță că eu nu voi putea rezista vreodată. Așa că ne-am încurajat cu toții, ne-am privit direct în ochi și ne-am luat rămas bun. Apoi zile întregi am stat

simplic înaintea lui Dumnezeu și am așteptat puterea Sa de înviere. Îmi spuneam mereu: acum nu mai am nimic de pierdut. Nimicirea și moartea sigură se aflau în fața mea dacă Dumnezeu nu Se va îndura de mine. Încercându-mă într-un Dumnezeu al transformărilor, eu nu mi-am mai luat deloc în seamă trupul meu atât de lovit. Eram conștient că m-am ales cu această prăbușire printr-o administrare necugetată a trupului meu. Mă simțeam vinovat. Dar toate acestea nu mi-au mai ajutat în ceasul acela. Așa că m-am agățat de sângele răscumpărător al lui Isus și mă bazam pe puterea Sa de vindecare și de înviere. Și cu toate că trupul meu ardea ca un foc și sufletul meu era cuprins de amețală și se părea că nimic nu mai funcționează bine, nu mai exista nici o alternativă. Acum Dumnezeu trebuia să vorbească și să facă ceva. Și la punctul cu adevărat cel mai inferior s-a întâmplat că Dumnezeu mi-a ascultat în sfârșit rugăciunea. El mi-a descoperit greșeli fundamentale pe care le-am făcut în conducerea oamenilor. Adică faptul că am ocrotit păcătoși în punctele în care ar fi trebuit să-i judec. Însă pentru că am tot fost învățați din toate părțile că noi nu avem voie să judecăm, eu am încercat să port numai în dragoste pe oamenii care nu erau dispuși să se pocăiască. Acesta a fost motivul

principal duhovnicesc pentru care puterea mea s-a rupt în așa hal. Mă simțeam ca și cum ar trebui să-I promit lui Dumnezeu să nu mai trăiesc obligat acestei forme false de dragoste și să predic judecata lui Dumnezeu în viitor într-un mod și mai nefardat. Am apucat mâna lui Dumnezeu și am fost de acord să urmez indicațiilor Sale. Acesta a fost la urma urmei ceasul nașterii slujirii noastre de evaluare și a întregii slujiri pe care noi o descriem astăzi ca OCG. De nenumărate ori Duhul Sfânt încercase în anii anteriori să mă miște spre această slujire de judecată, însă eu mă decideam mereu „pentru dragoste”, care înaintea lui Dumnezeu nu avea nimic, dar chiar nimic a face cu dragostea autentică. De-abia acolo, la marginea nimicirii sigure și în cea mai absolută neputință am fost în stare să urmez această indicație a Duhului. Începând cu ceasul acordului meu, am simțit cum a început să revină puterea peste mine. Am intrat în mașina mea și am plecat înapoi în Walzenhausen. În primul rând am concediat pe unii oameni dintre noi și le-am poruncit să se întoarcă în prezența lui Dumnezeu și să se pocăiască. Cu fiecare judecată pe care o aplicam corespunzător Duhului lui Dumnezeu, simțeam cum lăuntric urcam o treaptă. Și cu toate că între noi a avut loc o scădere numerică dramatică și

colaboratorii mei s-au redus până la câțiva conducători, totuși puterea lui Dumnezeu s-a dovedit măreață începând cu acel ceas și spre exterior s-a instalat o mișcare simțibilă a mântuirii. Cu cât deveneam mai puțini, cu atât mai multe daruri ale Duhului Sfânt erupeau între noi și cu atât mai incisivi am devenit în orice privință. Acest proces ne-a amintit pe noi toți de micșorarea puternică a lui Ghedeon. Să nu te temi niciodată că pierzi oameni, chiar dacă sunt cei mai apropiați și mai importanți colaboratori. Dacă păcatul se află în joc și la Dumnezeu a fost hotărâtă o despărțire, atunci este mai bine să stai singur împotriva tuturor decât unit cu toți să-L ai pe Dumnezeu împotriva. Începând exact cu ceasul despărțirii noastre consecvente de oricare păcat și de toți cei care nu erau dispuși să se pocăiască, crește un râu continuu de colaboratori.

Mașini transformate

După câteva săptămâni am fost din nou capabil să conduc și să muncesc. Cu fiecare judecată pe care o exercitam a revenit și o bucată de somn și Dumnezeu a început să-Și reverse într-un fel neobișnuit binecuvântarea peste noi. Pentru producția noastră de cărți El mi-a dat deodată un dar de invenție ca în trei

săptămâni, cu o cheltuială financiară totală de numai 2.000 de franci, să inventez o mașină de legat cărți, o mașină de împachetare și o mașină de imprimat folii. Aceste mașini au luat naștere numai din materialul aflat la dispoziție și în parte din fier vechi. Dar noi am confecționat cu ele zeci de mii de cărți și nu am avut cu ele nici cele mai mici probleme vreodată.

Adunări transformate

Puțin mai târziu am început cu zilele noastre de vizitatori. La prima zi de vizitatori au venit numai doi oameni. Însă la a doua erau deja patru. Apoi opt, douăzeci, patruzeci ș.a.m.d. A început să crească un râu neîncetat de oameni care căutau ajutor. Noi am pornit slujirile de evaluare, la care de câțiva ani vin lunar oameni cu cetele din cele mai diferite țări. Între timp zilele lunare de vizitatori au crescut la peste patrusute de oameni. Apoi în anul 1999 am ajuns și la proclamarea lui OCG, Organische Christus-Generation (Generația Organică-Hristos – nota traducătorului). După ce am lucrat aproape 20 de ani numai spre interior și știam că într-o zi vom porni spre afară, după prăbușire s-a ajuns în sfârșit la acest punct. Dumnezeu nu ne-a chemat la această slujire

când ne-am simțit puternici și capabili, ci atunci când puterile noastre au fost atât de mult aplecate în praf, încât nici unul dintre noi nu ar mai fi îndrăznit nici în cele mai îndrăznețe visuri să creadă într-un viitor. În acest fel se împlinește în dreptul nostru tot mai mult cuvântul din 2Cor.12.9: „Și El mi-a zis: Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune se desăvârșește.” Dumnezeu ne-a descoperit neîncetat rânduielile și legitățile Împărăției Sale. Prin prăbușire s-a ajuns la o transformare din interior spre exterior. Acum toată mulțimea rezultatelor de cercetare, pe care le-am adunat printr-o muncă minuțioasă foarte obositoare de peste două decenii, le putem pune la dispoziție la mii de oameni pentru aplicare practică. Numai în ultimii ani, zeci de mii au intrat în contact cu această slujire. Mult peste 100.000 de cărți, anual mai mult de 30.000 de casete și CD-uri etc pleacă de atunci din casa noastră. Suntem neîncetat mânați de Duhul Sfânt să chemăm creștinii din toate denominațiunile și din biserici la o colaborare angajată. Sute de colaboratori dintre cei mai valoroși s-au alăturat în acești câțiva ani. De atunci slujirea s-a localizat în mai mult de 240 de orașe și în douăsprezece țări. În acest timp (stadiul 2002) cărțile mele sunt traduse în opt limbi. Au luat naștere

musical-uri și acțiuni de vară la care vin mii de vizitatori și ceea ce este cea mai frumoasă latură: noi am ajuns martori cum Dumnezeu a restabilit în cel mai scurt timp sute de familii și le-a făcut să ajungă organisme vii. Cu cea mai mare bucurie putem distribui lunar mii de porții de hrană și să vedem că toate casele noastre de oaspeți nu mai sunt demult suficiente să poată adăposti mulțimea oaspeților. Așa că mulți ajută primind oaspeții în casele lor. Iar mulți alții trebuie să-și găsească singuri adăpost. Următoarea transformare, pe care o așteptăm cu nerăbdare, este transformarea sălii noastre devenită prea mică într-o sală mai mare. Cum se va transpune în practică, noi încă nu știm acum. Pentru a putea adăposti mulțimea oamenilor noi tot închiriem în acest timp săli și complexe de afară. Sala noastră, care poate cuprinde ceva mai mult de 300 de oameni ne ajunge chiar numai pentru școlarizarea în etape a colaboratorilor noștri atașați obligativ. Cu toate că toți acești colaboratori provin din cele mai felurite fundaluri, părtășia noastră este rămânândă în unitatea Duhului, care depășește cu mult toate problemele teologice și particularitățile personale. De peste douăzeci de ani nu a trebuit niciodată să stagnăm în oarecare probleme teologice. Râul vieții și al păcii ne-a biruit pe toți. Această

unitate este întemeiată pe puterea lui Dumnezeu și pe realitatea duhovnicească și nu pe teologie omenească. Adevăratul organism al lui Hristos este o unitate autentică a Duhului și a puterii, o unitate a dragostei și a vieții, o unitate a harului și adevărului, a dreptății în ansamblu și a păcii în Duhul Sfânt.

Cititori transformați?

Iubit cititor, după ce ai citit această carte, te rog încă o dată cu ardoare în locul lui Hristos: vino și tu și urmează-L pe El. Dacă încă nu Îl cunoști personal și nu L-ai experimentat personal pe Isus Hristos, atunci deschide cartea la rugăciunea de la sfârșitul capitolului patru și fă-o să fie a ta. Fă-ți rost de o inimă nouă chemând Numele Lui și punându-ți viața ca o jertfă vie pe altarul Său. Vino și lasă-te botezat în apă și în Duhul Sfânt, pentru ca apoi împreună cu noi să slujești Dumnezeului Celui viu. Să nu te mulțumești deloc numai cu iertarea păcatelor. Isus Hristos are pregătit mult mai mult pentru tine. Viața ta să fie transformată dintr-o slavă în alta. Tu să primești nu numai iertarea păcatelor, ci mai mult de aceasta și eliberarea de sub puterea păcatului și din domeniul de putere a Diavolului și a întunericului. Tu să devii personal

părtaş cu persoana lui Dumnezeu prin puterea credinței Sale care lucrează în tine. Dacă, așa cum este descris și în această carte, mergi mereu împreună Duhului Său Sfânt și îți mereu pasul cu acțiunile Sale, vei fi și tu transformat dintr-o slavă în alta, și aceasta până înăuntrul chipului lui Hristos. Tu vei deveni în adevăratul sens al cuvântului o parte din El Însuși, fiindcă El, care a spus: „Iată Eu fac totul nou”, va pătrunde tot mai adânc în viața ta, pentru ca El să Se facă pe Sine tu, iar pe tine să te facă El. El te va înzestra cu trăsături de ființă complet noi, cu dorințele Sale proprii și cu ambițiile Sale. El te va transforma în virtuțile Sale proprii, în vrednicile, capacitățile și desăvârșirile Sale. Tu vei simți tot mai mult lucruri deosebit de minunate pe care astăzi încă le urăști și disprețuiești, și vei învăța să urăști și să disprețuiești tot mai mult ceea ce astăzi ți se pare încă de nelipsit și important. Ceea ce este măreț pentru El, El ți-o va face măreț și ție și ceea ce este mărunț pentru El, aceasta ți-o va face mărunț și în ochii tăi. Nimic nu va avea loc sub presiune, obligație sau prin violarea personalității tale. În toate și orice El va lucra în tine voința Sa proprie și împlinirea ei pentru ca în voluntaritatea Sa El să te țeară în viața Sa. Tu vei învăța să vezi cu ochii Săi, să auzi cu

urechile Sale și să înțelegi cu inima Sa. Mâinile tale vor deveni ale Sale și mâinile Sale ale tale. Picioarele tale vor deveni ale Sale și picioarele Sale ale tale. Toate acestea le lucrează El dacă cauți nu numai iertarea păcatelor, ci și unirea cu Însuși Dumnezeu în Isus Hristos. El îți va da prin descoperire înțelegerea faptului că tu *ești* adus în El, în Hristos, la întreaga plinătate a lui Dumnezeu. În El tu *ești* deja un ajuns desăvârșit (Col.2.9)¹.

Transformarea după duh, suflet și trup de către Dumnezeu Iahwe, Domnul tuturor transformărilor, acesta este adevăratul sens al vieții. Întinde-te după acest sens și lasă-te antrenat de El în minunatul Său râu de viață și atinge împreună cu noi țelul maxim al a credinței noastre. Țelul maxim nu este numai salvarea sufletelor noastre, ci și răscumpărarea trupului nostru. Da, chiar și întreaga creație așteaptă, corespunzător Romani 8 de la v.19, descoperirea fiilor lui Dumnezeu, „căci creația a fost supusă deșertăciunii nu de voie, ci din cauza celui care a supus-o, cu nădejdea însă că însăși creația va fi eliberată din robia stricăciunii ca

¹ „Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii și voi ați fost aduși la plinătate în El (literal: în El ajunși desăvârșiți).” (tradus din germană, nota trad.)

să se bucure de libertatea slavei copiilor lui Dumnezeu”. Dacă vrei să auzi mai mult despre aceste slăvi atestate în Sfânta Scriptură, atunci vino la una din zilele noastre de vizitatori. Vino la o evaluare și lasă viața ta să curgă cu angajament colaborând cu noi în organismul lui Hristos. Pentru că marea transformare, care are loc pe deplin în această vreme, este transformarea individului în dimensiunea comună a organismului în Hristos. Căci nu numai tu ca individ, ca om trăind pentru sine, să fii transformat, ci noi cu toții să fim transformați și îngemănați printr-un proces comun în Hristos într-un organism desăvârșit al lui Dumnezeu (Efes.4.13)¹.

Roagă-te împreună cu mine, acum la sfârșit, această rugăciune dacă vrei să fii introdus în toate aceste taine:

„Tată iubit din ceruri, în Numele Fiului Tău Isus Hristos Îți încredințez viața mea după trup, suflet și duh. Fă-mă ceea ce trebuie să fiu eu în Tine și fă-Te ceea ce vrei să fii Tu în mine. Dă-mi duhul de înțelepciune și de descoperire pentru cunoașterea Ta Însăși și călăuzește pașii mei în căile și lucrările Tale

¹ „... până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Hristos ...”

pregătite mai dinainte. Creează Tu Însuși în mine ce este plăcut înaintea Ta. Eu doresc să fiu copilul Tău în toată veșnicia și să fiu transformat prin puterea putinței Tale în Tine Însuși – dintr-o slavă în alta. Amin.”

Cuvânt de încheiere

Care este sensul și ținta OCG?

Cândva niște cercetători au constatat pentru prima dată că oamenii se pot molipsi reciproc cu viruși și microbi. Ei au recunoscut că există ceva ca o întrețesere invizibilă între toți oamenii. Această descoperire a fost revoluționară și în același timp dramatică, pentru că această lege a molipsirii domnește asupra tuturor oamenilor de pe toată planeta. Informarea modernă SIDA este un exemplu actual al problemelor cu care este de luptat până ce toți cei în cauză vor putea să recunoască și să numească binevenite măsurile necesare. Mai ales cei mai în cauză se lasă întotdeauna mai greu puși în mișcare să gândească la fel și să acționeze la fel. Chiar în acest sens este o nevoie urgentă și de un OCG și de ajutorul tău, pentru că OCG transmite la nivel mondial mesajul urgent că noi creștinii suntem realmente cu toții întrețesuți unii cu alții duhovnicește. Adevărata creștinătate nu trăiește în organizații independente una de alta, ci într-un organism duhovnicesc real. În consecință, fiecare păcat al indivizilor va afecta în forma unui virus sau microb întregul organism. Așa cum privind pericolul de molipsire în cazul

bolilor există felurite trepte de molipsire, acestea există și în privința păcatului. Există păcate, cum a spus deja apostolul Ioan, care nu duc la moarte, iar altele care duc la moarte (1Ioan 5.16). Multe secole creștinătatea a subapreciat această realitate duhovnicească și nu a trăit într-o atenție corespunzătoare, adică într-o izolare consecventă față de păcat și față de păcătoșii neînțelegători. Ca și consecință a acestei desconsiderări, noi vedem o catastrofă mondială venind înspre noi. Ca să o exprim și mai diferențiat: această catastrofă mondială duhovnicească se află deja în plină desfășurare, pentru că cei mai mulți creștini nu mai posedă sensibilitate duhovnicească pentru glasul lui Dumnezeu și pentru acțiunile Duhului Său. Vorbit duhovnicește, între creștini domină o epidemie mondială de orbire duhovnicească, de insensibilitate duhovnicească și de moarte duhovnicească. Dar lucrul cel mai rău la această epidemie duhovnicească este „sindromul saturației”. Prin aceasta mă refer la faptul că cei atinși de epidemie se simt în același timp complet în ordine și nu recunosc deloc că ei sunt cuceriți de acest „virus duhovnicesc”. Acest „sindrom de saturație” a fost descris cel mai corespunzător de către Isus în Apoc.3.17-18: „Pentru că zici: ‚Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic’, și nu

știi că ești cel ticălos, vrednic de plâns, sărac, orb și gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc ca să te îmbogățești, și haine albe ca să fii îmbrăcat și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale, și alifie pentru ochi ca să-ți ungi ochii și să vezi”.

Sarcina lui OCG este readucerea sub această „igienă duhovnicească” în teorie și practică. OCG, care înseamnă ‚Organische Christus-Generation’ (‚Generația Organică-Hristos’ – nota trad.) este o mișcare mondială supra-confesională, având sarcina să reașeze din nou viața de biserică organică în teorie și practică. Toate prestările de serviciu, inclusiv materiale de lucru și de învățatură sunt date gratuit tuturor celor interesați. OCG lucrează înspre interiorul bisericilor și comunităților și nu spre afară. Organische Christus-Generation nu este o mișcare întemeiată în Walzenhausen, ci o realitate duhovnicească care își are începutul la revărsarea Duhului Sfânt de Rusalii și își atinge desăvârșirea în zilele noastre. Organische Christus-Generation este o slujire de dragoste către toate confesiunile și denomi-națiunile așa cum există cele mai felurite lucrări și slujiri de dragoste înăuntrul bisericii lui Isus Hristos. Oricine are pe inimă dorințele lui OCG, acela să pornească și să se pună în

breșă împreună cu toți cei chemați în acest sens. – OCG este un ajutor de familie internațional, care începe în propria casă.

Ivo Sasek

Observație finală importantă

Dacă această carte ți-a devenit o binecuvântare, atunci aceasta o vei putea menține numai prin transmitere mai departe:

- 1 prin transpunere în viața ta
- 2 prin răspândirea acestei cărți
- 3 vorbind despre ea

Domnul să facă ca semănătura ta să răsară din belșug și să te facă astfel roditor.

Dacă la citirea acestei cărți ți-ai dat seama că nu umbli în adevărurile care sunt mărturisite aici, și dorești să fii găsit ca un mădular viu în organismul-Hristos, atunci te invităm să te folosești de slujirile noastre lunare de evaluare¹.

Circulara noastră „Panorama-Nachrichten” (Panorama-Știri) conține termenele întrunirilor noastre.

¹ Pentru toți cei care nu vorbesc limba germană vom căuta o posibilitate să vi se slujească la noi în Walzenhausen sau într-un alt loc.

Toate cărțile noastre pot fi procurate gratuit
(cât ține stocul) la

Gemeinde-Lehrdienst
Nord 33
CH-9428 Walzenhausen, Elveția
Tel: 0041(0)71 888 14 31
Fax: 0041(0)71 888 64 31

De asemenea sunt disponibile mesaje pe casete
în limba germană de Ivo Sasek și circulare cu
învățătură actuală. Vă rugăm să solicitați în
acest sens lista noastră de comenzi.

Alte scrieri de Ivo Sasek

Momentan (mai 2003) aceste lucrări pot fi obținute numai în limba germană, afară de cazul în care se menționează „(ediție disponibilă în limba română)”. Alte traduceri se află în lucru.

Cărți

Comandă nr.1 RUM: „Credincios sau crezând?” (ediție disponibilă în limba română)

Această carte provoacă la o umblare vie și dinamică prin credință și pune în același timp și norma în dreptul vieții noastre de credință. „**Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul**”, se spune în **Gal.5.25**. În limbajul imaginilor s-ar putea spune de asemenea: Dacă deja avem aripi, atunci să și zburăm! Potrivit pentru scopuri evanghelistice! (152 pagini)

Comandă nr.2: „Lehre mich, Herr!” (Învățămă, Doamne!)

O carte fundamentală de învățătură cu învățături ușor inteligibile și practice pentru umblarea creștină în cotidian. S-ar putea considera ca o continuare la „Gläubig oder glaubend?” (Credincios sau crezând?) și este potrivită în mod deosebit și pentru acei creștini care tânjesc după o viață creștină mai statornică și mai echilibrată. (213 pagini)

Comandă nr.3: „Laodiceas Verhängnis”

(Destinul Laodiceei)

Enorma cădere a creștinismului este iluminată în lumina profetică din cele mai felurite laturi. Dar sunt prezentate și căi de ieșire practicabile din această strâmtoare. Dincolo de acestea ea indică și spre ținta tuturor lucrurilor. Această carte să fie dată mai departe numai iubitorilor de adevăr! (164 pagini)

Comandă nr.4: „Die Wiederherstellung aller

Dinge” (Restabilirea tuturor lucrurilor)

Problema restabilirii ne pune în fața unor decizii incomode și esențiale. Mereu suntem puși în fața alegerii: Dumnezeu sau om, ceresc sau pământesc, vremelnic sau veșnic? Referitor la desăvârșirea bisericii și restabilirea tuturor lucrurilor provocarea culminează cu întrebarea: concepte sau desăvârșire? Și această carte este gândită numai pentru iubitorii de adevăr și avansați în credință. (148 pagini)

Comandă nr.5: „Krieg in Gerechtigkeit”

(Război în neprihănire)

Această carte este un rezumat al luptei duhovnicești. Ea tratează lupta eonică, pe care Dumnezeu o luptă din pricina cinstei Sale. Ea transmite o privire de ansamblu referitoare la istoria mântuirii și a oamenilor și aduce lupta duhovnicească a cotidianului mărunț în marele context al țăntelor înalte ale lui Dumnezeu. Întrebarea referitoare la originea și ținta întregii lupte duhovnicești este tratată amănunțit. Numai cel care are realmente pe inimă instalarea domniei lui Dumnezeu, să citească această carte. (324 pagini)

Comandă nr.7b: „Apostolisch Beten” (Rugăciunea apostolică)

Autorul ia sub lupă rugăciunile apostolului Pavel și ajunge la constatarea uluitoare: ele descoperă calea înspre dimensiunile „nucleare” de rugăciune. (234 pagini)

Comandă nr.8: „Erziehe mit Vision” (Educă cu viziune)

Totul mi s-a transmis în școală, numai un lucru nu – vizunea pentru ce toate acestea! Chinurile care au rezultat din acest fapt păreau fără de sfârșit. De abia după ce am avut în mână certificatul meu de ucenicie, am înțeles pentru prima dată că toate eforturile nu au fost zadarnice.

Întemeierea familiei, educația copiilor, o lucrare a vieții cu înălțimi și adâncimi nebănuite. Dar nici un preț nu va fi prea mare, nici o cale prea abruptă și nici o soartă prea grea, atunci când noi abordăm această lucrare a vieții cu ceea ce mi-a lipsit atâta vreme – cu viziune! Cartea de față vrea să suplinească această lipsă, de aceea „Educă cu viziune!” (176 pagini)

Comandă nr.9: „Die Königsherrschaft“ (Domnia împărătească)

O probă de citire, care a fost compilată din cărțile nr. 1-5. Împreună cu „Die Königsherrschaft” (Credincios sau crezând?), ea este potrivită pentru cei nou intrați în cercul de cititori al lui Ivo Sasek; dar prin conținutul ei, ea pătrunde în mod deosebit în detaliile necesităților actuale ale timpului nostru. Lumină în întuneric, orientare în vreme de dezorientare, temelii și ținte înalte ale credinței noastre – căi de ieșire practice din nevoile prezente și viitoare. (198 pagini)

Comandă nr.15: „Die Erkenntnis Gottes”
(Cunoașterea lui Dumnezeu)

Cunoașterea lui Dumnezeu nu constă în acumularea de cunoaștere despre Dumnezeu, ci prin atingerile cu Dumnezeu o unire crescândă în ființă cu El Însuși. Această carte ne explică din trei laturi calea și condițiile unirii cu Dumnezeu. Pentru tălmăcirea cortului întâlnirii pot fi găsite unele corelări complet noi. (232 pagini)

Comandă nr.22: „Das Reich Gottes zwischen Kochherd und Wäschekorb” (Împărăția lui Dumnezeu între vatră și coșul de rufe“

(de Anni Sasek)

Într-adevăr s-a întâmplat tot mereu, că autoarea a avut o atingere cu Dumnezeu exact la vatră, înaintea unei grămezi de rufe sau la una din nenumăratele situații cotidiene cu cei zece copii ai ei. Deodată i s-au deschis corelări duhovnicești, ceva greu a devenit ușor sau predica i-a fost concretizată prin copiii ei.

Relatările de experiență ale familiei vor să ajute mai departe fiecăruia care dorește ca Împărăția lui Dumnezeu să se înfățișeze nu numai în cuvânt, ci și în faptă și adevăr în cotidianul practic al familiei.

(Format 11x18 cm, 166 pagini)

Comandă nr.27: „Erschütterung” (Cutremurarea)

Această carte prezintă cauze – acțiuni – căi de ieșire din cutremurări.

„Hristos nu ne-a fost dat numai cu ținta de a ne conduce afară din toate cutremurările. Dar toate cutremurările ne sunt date cu ținta de a ne conduce înăuntru în Hristos.” (162 pagini)

Comandă nr.30: „Israel – Schatten oder Wirklichkeit?” (Israel – Umbră sau realitate)

„Voi (evrei și neamuri) *nu* ați venit la un munte care se putea atinge... ci ați trecut (literalmente) la Muntele Sionului și la cetatea Dumnezeului Celui viu, Ierusalimul ceresc...” (tradus din germană, nota trad.) (Evr.12.18+22)

„...o zi de sărbătoare, sau lună nouă, sau sabate, care sunt o *umbră* a lucrurilor viitoare, dar trupul (realitatea acestuia) este a lui Hristos.” (Col.2.16-17)

„... avem un astfel de Mare Preot ... al *adevăratului* cort ... orice mare preot ... slujesc *chipul și umbra* celor cerești ...” (Evr.8.1-3,5)

Ceea ce înseamnă aceste locuri din Scriptură în consecința lor practică, o tratează această carte în mod temeinic într-o profunzime teologică. Ea crează ordine în relația dintre Israel, Biserică și Împărăția lui Dumnezeu. În final: Nici fanatismul pentru Israel, nici teologia înlocuitoare (învățătura că noi neamurile ne aflăm în locul lui Israel) nu duce la țintă. (145 pagini)

Broșuri

Comandă nr.7a: „Apostolische Gebete” (Rugăciuni apostolice)

Aceste texte de rugăciune au fost nou traduse din limba greacă de către Ivo Sasek. Ele formează baza pentru cartea „Apostolisch Beten” (Rugăciunea apostolică) (Format A6, 60 pagini)

Comandă nr.10: „Geistliche Satzbrüche“

(Frânturi duhovnicești)

Frânturile duhovnicești sunt realități ale Împărăției lui Dumnezeu rezumate pe scurt în „mărimea unei nuci”. Această broșură este o introducere în învățătura formulelor Împărăției lui Dumnezeu, care motivează și îndrumă în același timp spre colaborare la această carte de formule duhovnicești.

Poporul lui Dumnezeu nu a avut încă niciodată o atât de insistentă nevoie ca astăzi de o concentrare și pregnanță în ce privește învățătura biblică. (46 pagini)

Comandă nr.11: „Die Waffenrüstung Gottes”

(Armătura lui Dumnezeu)

(Extras din cartea „Erschütterung“ (Cutremuare), comandă nr.27)

(Format A6, 53 pagini)

Comandă nr.12: „Die festgesetzten Zeiten”

(Timpurile stabilite)

După cum în natură există timpuri stabilite, care oferă anumite posibilități (sau imposibilități) (de ex.: Primăvara, vara, toamna și iarna, sau zile de fecunditate la femeie, ș.a.m.d.), acestea există și în viața duhovnicească. Deci este necesar ca aceste răstimpuri (l.gr. kairos) cu posibilitățile lor oferite a) să le recunoaștem, b) să le folosim în modul corespunzător. (Format A6, 80 pagini)

Comandă nr.13: „Manchmal ist weniger mehr”

(Uneori mai puțin este mai mult)

O colecție de repere duhovnicești din predicile și slujirea de învățatură în țară și străinătate ale lui Ivo Sasek. Un mijloc ideal pentru a cunoaște gândirea, învățătura și lucrările autorului. (Cărticică miniaturală, 112 pagini)

Comandă nr.14: „Der Glaube Abrahams”

(Credința lui Avraam)

(Extras din cartea „Gläubig oder glaubend?“ (Credincios sau crezând?), comandă nr.1)

Credința lui Avraam ne amintește de marea taină că o acceptare încrezătoare în Dumnezeu a tuturor situațiilor vieții poartă în sine mai multă putere de transformare decât respingerea lor prin puterea credinței sau prin manipulare.

Această lucrare și-a atins ținta în dreptul nostru atunci când noi nu mai facem istorie cu Dumnezeu, ci Dumnezeu poate face din nou istorie cu noi. (Format A6, 30 pagini)

Comandă nr.20 RUM: „Odihnă de jur împrejur” (ediție disponibilă în limba română)

(Extras din cartea „Erziehe mit Vision” (Educă cu viziune), comandă nr.8)

„Odihnă de jur împrejur”! Un titlu plin de promisiune și neobișnuit pentru o scriere de învățătură pentru familie. Oare nu este ținta prea înaltă? Prin odihnă de jur împrejur nu înțelegem o viață eliberată de probleme. Odihnă de jur împrejur vorbește despre o viață de părtășie care se află cu succes deasupra problemelor și în părtășie le are pe acestea sub control. Faptul că aceasta este posibilă în practică noi o experimentăm de mai mulți ani ca familie, care acum numără 12 persoane.

Odihnă de jur împrejur pentru toți cei care nu numai că aud acest cuvânt, dar îl și practică! (Format A6, 76 pagini)

Comandă nr.21: „Partnerwahl” (Alegerea partenerului)

(Extras din cartea „Erziehe mit Vision” (Educa cu viziune), comandă nr.8)

Alegerea partenerului aparține celor mai adânci taine ale acestei vieți mai ales fiindcă corespunzător Efeseni 5 ea este imaginea de umbră a tainei lui Hristos. Ea este cea mai hotărâtoare semnificație pentru desăvârșirea în Hristos. În schimb dacă se observă mentalitatea de astăzi a alegerii partenerului, s-ar putea spune că ea aparține de prilejurile cele mai neînsemnate ale omului. Studiul biblic de față vrea să readucă în conștiință faptul că alegerea binecuvântată a partenerului este un lucru care vine, respectiv trebuie să vină din mâna Domnului. (Format A6, 69 pagini)

Comandă nr.31 RUM: „Marea învolburată” (edție disponibilă în limba română)

(Extras din cartea „Erschütterung” (Cutremurare), comandă nr.27)

„Eu sunt Domnul, și nu este altul. Eu, care formez lumina și creez întunericul, care aduc prosperitatea și creez nenorocirea: Eu, Domnul, fac *toate* aceste lucruri” (Isaia 45.6-7).

Cauze – Acțiuni – Căi de ieșire din cutremurările contemporane. (Format A6, 80 pagini)

Tractate

**„Ein prophetisches Wort an die christlichen
Versammlungen” (Un cuvânt profetic către
adunările creștine)**

(de Ivo Sasek)

**„Die Brandkatastrophe zu Kaprun”
(Catastrofa de incendiu din Kaprun)**

Potrivită pentru scopuri evanghelistice cât și pentru
creștini. (de Ivo Sasek)

**„Das Gesetz der Blutschuld”
(Legea vinei de sânge)**

La tema despre avort. (de Ivo Sasek)

„Și ei întreabă de ce ...”

(ediție disponibilă în limba română)

Zguduitor, lămuritor – cu privire la evenimentele vremii
actuale.

„Comoara lumii invizibile”

(ediție disponibilă în limba română)

(de Loisa Sasek, 12 ani, evanghelistic)